

Barışı savunanlara özgürlük !

Barış Derneği
yöneticileri
yeniden
yargılanıyor

Barış Derneği yöneticileri-
ne, İstanbul Sıkıyönetim
Mahkemesi'nin verdiği mah-
kumiyet kararını, Askeri Yar-
gıtay Daireler Kurulu 19 Ara-
lık 1985 günü "eksik soruş-
turma" nedeniyle bozdu. Ba-

rişi savunan Barış Derneği
yöneticileri hakkında tek bir
suç kanıtı, kesinleşmiş mah-
keme kararı olmamasına rağ-
men, Askeri Yargıtay 35 ay-
dır tutuklu bulunan 12 Bar-
ış Derneği yöneticisinin tah-
liye edilmelerine karşı çıktı.
BM örgütü tarafından Barış
Yılı ilan edilen 1986 yılında,
barışı savunanların zindanda
tutulmasına karar verdi. 23
Barış Derneği yöneticisinin
ağır hapis cezalarıyla yargı-
lanmasında ısrar etti.

Devamı 7. sayfada

HARAMİ SOYGUNU

Geç emeklilik yasası 6 saat içinde meclisten geçti.
Yıllarca düşük ücret ve kötü koşullarda ömürleri pahasına
çalışan işçilerin emeklilik hakları yıldırım hızıyla budandı.
ANAP Gümüşhane milletvekili Sungurlu işçi hakkına,
"Emeklilik bir hak değildir. Esas olan insanın ölünceye
kadar çalışmasıdır." diyerek bir harami gibi saldırdı.
2000 yılını düşünerek çıkardıkları yasayı, "Bu tedbirleri
alamazsak enflasyondan kurtulamayız" diye savunma-
ya kalkın eski MESS başkanı, şimdi diktatörlüğün baş-
bakanı Özal, 12 Eylül öncesinde de yüksek enflasyonun
suçunu işçilerin ücretlerine, ücret istemlerine yükliyordu.
Silah zoruyla sürdürülen 5 yıllık diktatörlük rejiminde ise,
ücretleri yarı yarıya geriletmesine, grev hakkını bastırma-
sına, sendikaları etkisizleştirmesine rağmen enflasyonu
yüzde 50'lerin altına indirmede. Şimdi emeklilik hakkına
saldıyor.

Çünkü Özal, SSK'da biriken işçilerin parasını, alın-
terini çalmış ve işbirlikçi holdinglere dağıtmıştır. Bugün iş-
verenlerin SSK'ya borcu 150 milyar bulmaktadır. SSK'
nın aldığı devlet tahvillerinin faizini Özal hükümeti öde-
memektedir. Bu gasb, milyarları bulmaktadır. SSK fonlarını
kimseye hesap vermeden kullanan Özal, 24 Ocak poli-
tikasının iflasından, silahlanma harcamalarından, işbirlikçi
holding desteğinden doğan açıkların bir bölümünü bur-
dan kapatmaktadır. Bu soygunun ardından, bugün emek-
çilere ödenecek emekli aylığı bulunmamaktadır. Geç
emeklilik yasası bunun için çıkarılmıştır. 2000 yılını dü-
şünmek göz boyamaktır. Çünkü, çalışanların yüzde elli-
sinin kide mi 5 yılın altındadır. Bu yasayla her iki çalı-
şandan biri geç emeklilik kapsamına girmiştir.

Harami soygunu bununla da kalmıyor. Eski MESS
Başkanı Özal, patronların ödeyeceği kıdem tazminatlarını
da böylece ertelemiş oluyor. Ardından 1986 yılının ilk
aylarında, işverenlerin yıllardır beklediği "kıdem tazmi-
natları fonu" yasasını meclisten geçirmeye hazırlanıyor.
Geç emeklilik yasası için TISK Genel Sekreteri "mantığı
itibarıyla konfederasyonumuzun görüşlerine uygundur"
diyor. Bu süngü zoruyla sürdürülen vahşi bir sömür-
den başka bir şey değildir.

Yine bu "mantık"la zam yapılmayan mal ve hizmet
kalmadı. Özal'ın "ayarılama" dediği zamlara kimse yetiş-
miyor. Akaryakıt zamlarından ötürü şoförler taksimetre-
lerini bile ayarlayamadıklarından yakınıyorlar. 24 Ocak ka-
rarlarından bu yana özellikle gazete ve kitap basımında
kullanılan kağıda yapılan zammın yüzde 2000'i aştığı
bildiriliyor. Öte yandan bir gazete 1986 yılında bebekler
dahil her vatandaşın 31 bin lira iç, 45 bin lira dış borç
ödeyeceğini yazıyor. İşveren konfederasyonuna uygun
gelen ve eski MESS Başkanı Özal'da en somut ifadesini
bulan "mantık" budur. Halkı böylesine yıkıma götüren,
işçiyi kürek mahkumu gibi gören patronları ve bu hükü-
meti ancak "Hak verilmez alınır" kararlığıyla sürdürülen
sınıf savaşı durdurabilir. Bu "mantık" bu dilden anlar.

Son Türk-İş toplantısı işçilerin her türlü zorluğu göze
alarak mücadeleye hazır olduğunu gösterdi. Sendikal ha-
reketin tüm gücünü koyarak, en geniş işçi ve emekçilerin
katıldığı eylemler yapılmasının istendiği ortaya çıktı.
Türk-İş tabanı doğru bir politik hedef saptamıştır. Sendi-
kal hareketin gücünü ortaya koyması, Türk-İş'in işçi sını-
fının "Hak verilmez alınır" ilkesine uygun davranması
işçi ve emekçi düşmanı rejimi derinden sarsacak, de-
mokrasi güçlerinin daha sıkı birleşmesini sağlayacaktır.
Özal "dijalog"dan anlamaz. O, grev alanlarından çok iyi
tanıdığı işçi sınıfının güvresinden korkar.

SOL BİRLİK

M. Dikerdem'in
savunmasından

Dünyanın döndüğü
nasıl tartışılmaz bir ger-
çek ise, tüm dünya halk-
larının barış içinde yan-
yana yaşamak istedikle-
ri ve topluca intihar de-
mek olan savaşı red et-
tikleri de o kadar açık
ve kesin bir gerçektir...
Biz barışın parasını
toplamak için yola çı-
kanlardan değiliz. Biz,
barışı savunmanın onu-
runu taşımaya layık ol-
masını bildiğimiz kadar,
onun mihnetini, eziyetini
çekmesini, iftiralara gö-
ğüs germesini de biliriz...

Türkiye'de idama karşı çıkmak bile suç

Doktorlar niçin yargılanıyor ?

Türk Tabipler Birliği (TTB)
Merkez Konseyi üyeleri hak-
kında idam cezalarına karşı
çıktıkları için dava açıldı. Ada-
let Bakanı Necat Eldem'in
"suç" duyurusuyla "görevle-
rinin dışına çıktıkları" gerek-
çesi ve TTB yönetimindeki
görevlerine son verilmesi is-
temiyle yargılanmaya başla-
nan doktorlar hakkında, ayrı-
ca dernekler yasasına "aykırı"
davranmaktan da, 6 yıldan
1 yıla kadar hapis istemiyle
ceza davası açıldı.

TTB Merkez Konseyi, Dün-
ya Tabipler Birliği'nin 34. Ge-
nel Kurulunda alınan karar
doğrultusunda Türkiye'de de
ölüm cezalarının ceza yasa-

sından çıkartılması yolunda
bir öneriyi 28 Eylül 1985 gü-
nü yapılan Genel Yönetim
Kurulu toplantısında hazırla-
yıp, bunu Kenan Evren, baş-
bakan ve bakanlar kurulu ve
milletvekillerine göndermişti.

Diktatörlük rejimine boyun
eğmeyenlere bölücü, anar-
şist damgası vurmak isteyen,
"anarşistleri idam etmeye-
ceğiz de besleyecek miyiz"
diyen Evren, ya da onun baş-

Devamı 7. sayfada

Barış
güçlerinin
kazanımı:
1986
Barış Yılı

Support International Year of Peace,
1986

tüm dünya barış güçlerinin
bir kazanımıdır.

Birleşmiş Milletler Genel
Kurulunun Kasım 1982'de
kabul ettiği bir kararla duyur-
ulan 1986 Dünya Barış Yılı'
nın temel hedefleri yine Ge-
nel Kurulun aldığı bir kararda
belirleniyor:

Birleşmiş Milletler'in, üye
devletlerin, hükümetler dışı
örgütlerin, eğitim, bilim ve
kültür kurumlarının, basın-
yayın organlarının BM kuru-
yaş veren dünya halklarının,

Devamı 7. sayfada

Nafile yasak !

Bakanlar Kurulu'nun
aralarında gazetemiz Sol
Birlik'in de bulunduğu 12
yayının Türkiye'ye sokul-
ması ve dağıtılmasının ya-
saklanmasına ilişkin kara-
rı geçtiğimiz ay Resmi Ga-
zete'de yayınlandı. Hükü-
met bu seferki yasak lis-
tesinin başına gazetemizi
yazmakla doğrusu bizi
"şereflendirmiş". Sağol-
sun, var olsun! Olsun da,
bu nafile yasak nasıl uy-
gulanacak acaba? böyle-
sine Osmanlı yasağı bile
denemez. Abdülhamit'in
torunları, eğer bu tür ya-
saklarla Sol Birlik yandaş-
larını, okurlarımızı ve dost-
larımızı ürkütüp sindire-
ceklerini sanıyorlarsa ne
âlâ!. Herkes bildiğini oku-
maya devam etsin o hal-
de!

Devamı 7. sayfada

DİSK'in açılması güncel bir istemdir

DİSK avukatları, DİSK
ve bağlı sendikalar dava-
sında cuntanın 7 num-
ralı bildirisinin yürürlük-
ten kalktığına işaret ede-
rek, "faaliyetten men"
durumunun kalkmış ol-
duğunu belirttiler. DİSK
ve üye sendikaların faa-
liyetlerine başlaması ge-
rektiğini ve kayyumların
görevlerinin sona erdiğini
bildirdiler. Ayrıca kimi de-
mokrat köşe yazarları da
bu yönde yazılar yazdı-
lar.

Devamı 7. sayfada

İnsan hakları pazarlık konusu

Türkiye'yi Avrupa İnsan
Hakları Mahkemesi'ne şika-
yet eden Norveç, İsveç, Da-
nimarka, Hollanda ve Fransa,
aralık ayı başlarında yaptık-
ları ortak açıklamada, şika-
yetlerinden vazgeçtiklerini
bildirdiler. Bilindiği gibi söz-
konusu ülkeler, 1 Temmuz
1982 tarihinde Türkiye'de
insan haklarının, kişi temel
hak ve özgürlüklerinin ihlal
edildiği gerekçesiyle böyle-
sine bir başvuruda bulun-
muşlardı.

Basına yansıdığı kadarıyla,
davacı ülkelerle Türkiye ara-
sında yapılan bir dizi gizli gö-

Devamı 7. sayfada

Konya Ovası NATO emrine veriliyor

Yazısı Sayfa 4'de

Demokratik Programdaki taleplerimiz üzerine

Sol Birlik'in Demokratik Güçbirliği Platformu'ndaki taleplerini açıklamaya devam ediyoruz.

Ülkemizde faşist diktatörlük altında emekçi kadınlar en fazla acı ve çile çekenler, en fazla zulme uğrayanlar arasındadırlar. Cezaevlerinde binlerce emekçi, devrimci kadın bulunuyor, binlercesi hayasızca işkenceden geçirildi. Emekçi kadınlar terörün ve zulmün yanısıra faşizmin ekonomik baskılarını da iliklerinde hissediyorlar. Ekonomik bunalımın bedelinin halka ödetilmeye çalışılmasından paylarını fazlasıyla alan ve geçim derdiyle çırpınan emekçi kadınlar üzerinde sömürü ve işsizliğe mahkum etme, misli görülmemiş ölçüde artırıldı. Zor koşullar altında düşük ücretli çalışmak zorunda bırakılan kadınlar buna rağmen geçimlerini temin edemiyorlar. İş arayışta bulamayanlar ise geçimini sağlamak için vücudunu dahi satmak zorunda bırakılıyorlar.

Bunun sorumlusu olan kişiler dahi 1980 senesinde kendilerini satmak zorunda kalan

kadınların sayısının 40 bin iken 1985 senesinde bu sayının 400.000 olduğunu utanmadan söyleyebiliyorlar. Bu rakam kadınların her geçen gün daha büyük çıkmazlarla, baskıyla karşı karşıya olduğunu en açık örneğidir. Ülkemizde analığın korunması bir yana, çocuk doğurmak adeta lüks haline gelmiştir. Gazeteler bakım olanakları bulunmadığından aneleri tarafından terk edilmek zorunda kalmış çocukların haberleriyle doludur.

Sol Birlik ülkemiz kadınlarını çağdışı yaşamdan kurtarmak için, insanca bir yaşama kavuşturmak için, eşit işe eşit ücret, iş bulmada ve terfide fırsat eşitliği, analığın toplum ve devlet tarafından korunması için mücadele etmektedir.

Kırsal kesimlerdeki durumlarda pek farklılık yoktur. Ülkemizde tarımsal alanlardaki toprakların dengesiz şekilde dağılımı köylü aileleri arasında gelir dengesizliğini doğuruyor.

Köylülerin büyük çoğunluğu topraksız veya az topraklı iken küçük bir azınlık geniş topraklara sahiptir. Büyük ço-

ğunluk geçimini sağlayabilmek için büyük toprakları ellerinde bulunduranların yanında zor koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyor. Küçük toprakları ellerinde bulunduranlar devletten tarım araçları, tarım ilaçları veya krediler alamadıkları için, zor koşullarda ürettikleri malları tekellerin lehine saptanan taban fiyatları ile köylülerin yaşamları dayanılmaz bir hale sokulmaktadır.

Sol Birlik ülkemiz tarımsal alanındaki büyük dengesizliği kaldırmak için tarım kesiminde küçük üretici mülk sahibi ve orta köylülük üzerindeki tekelleri denetim ve baskıların kaldırılması, bu amaçla en başta değişken taban ve başfiyat uygulamasına son verilerek emekçi köylülük lehine fiyat politikasının uygulanmasını gerçekleştirmek için çalışmaktadır.

Ülkemizdeki tekellerin pazarlanmasıyla orantılı olarak esnaf ve zanaatkarların durumları kötüleşmeye başladı. Bu durum 24 Ocak kararlarıyla birlikte dayanılmaz bir şekilde katmerleşti. Birçok esnaf ve zanaatkar iflas edip dükkanlarına kilit vururken, geri kalan esnaf ve zanaatkarlar ile küçük ticaret ve sanayiciler tekellerin baskısı altında sürekli iflas tehlikesi yaşamaktadır. Faşizm koşulları bu kesimin durumunu bozmuştur. Artan enflasyon ve gereksinimleri olan temel maddelere yapılan zamlar yüksek faizli krediler, bu kesimlerin tekeller tarafından yok pahasına ele geçirilmesine yol açmıştır.

Sol Birlik esnaf ve zanaatkarları düşük faizli kredilerle destekleyecektir, tekellerin baskısına son vererek, tekellerin dışındaki ticaret ve sanayicileri, esnaf ve zanaatkarları koruyucu önlemler almaktadır.

Tekeller insanların sağlık sorunlarıyla hiç ilgilenmemiştir, bundan sonra da ilgilenmeyeceği beklenmemelidir. Barınma için zorunlu olan toplu konutların yapılmasını hiç düşünmediği gibi binbir güçlüklerle yapılan gecekondular da insanların başlarına yıkılmaktadır.

Ülkemizde konut sorunu dar gelirli insanların en büyük sorunlarından biridir. Küçük, sağlıksız evlerin dahi kirası 15 bin liradan başlamakta,

hatta 6 aylık da peşin istenmektedir. Oturmaya elverişli uygun bir fiyata ev bulmak olanaksızdır. Kiraların çok yüksek olmasına rağmen konutlar sağlıksızdır. Konut spekülasyonu ileri boyutlardadır. Emekçiler gelirlerinin önemli bir bölümünü ev kirası için ayırmak zorunda kalmaktadırlar.

Sol Birlik konut sorununun çözülebilmesi için arsa spekülasyonunun ve büyük vurguncu müteahhitliğin ortadan kaldırılması, her vatandaşın bir konut sahibi olabilmesi için devlet tarafından gerekli yardımın sağlanması, gecekondu yıkımının yasaklanması, bu konutların sağlığı elverişli hale getirilerek kullanım hakkının teminat altına alınması, dar gelirli insanların etkileyen kira bedelinin düşürülerek devlet tarafından tesbit edilmiş oranlarda ev sahibi tarafından zorla ve gerekçe gösterilmeden çıkarılmasına karşı çıkar ve bu istemler doğrultusunda mücadele eder.

Fiyat artışlarının durumu ve bunun emekçi halk üzerindeki baskısı tüm emekçiler tarafından yaşanmaktadır. Zamların ardı arkası kesilmiyor, işçilerin alım gücündeki düşüş 1960'ların da altında. Her yıl düşürüleceği söylenen enflasyon yine yüzde 50 dolaylarında doluyor. Her zam furyasında stokçuluk yapanlar bir gecede milyonlar kazanıyorlar. İsteyen istediği mala zam yapıyor. Tüketicileri oyuncak haline getiriyorlar. Emekçilerin sırtından kazandıkları milyonlardan belirli dalaverelerle vergi iadesinden yararlanıyorlar. Verginin asıl yükünü çeken ücretliler ve maaşlılarla alay edercesine her geçen gün vergi sistemini tekellerin lehine değişikliğe uğrattıyorlar.

Sol Birlik vergi adaletsizliğine son vererek verginin en büyük yükünü omuzlayan ücretlilerden alınan vergilerde azaltmaya gidilmesi, vergi sisteminin yeniden düzenlenerek daha adil artan oranda bir vergi sisteminin getirilmesi, devlet sermayesinin ve kredilerinin sömürücü güçlerin arpalığı haline gelmesini sağlayan teşvik belgesi, vergi iadesi, kur farkı iadesi gibi yasaların iptal edilmesi için mücadele etmektedir.

A. REŞİT (TKSP)

HALKI HALK DÜŞMANLARI İDARE EDERSE...

Turgut Sunalp orgeneral emeklisidir. 12 Mart döneminde cuntanın bir üyesi olarak, o dönemin işkencelerini perde arkasından yönetenlerden biridir. O dönemde de insanlara elektrik şoku verilmiş, vücutlarına sigara söndürülmüş, tırnakları çekilmiş, kimi genç kızların cinsiyet organına cop sokulmuştu. İşte bu Turgut Sunalp, geçende, bu türden suçlamalara verdiği cevapta, "buna gerek yoktu, yapmak istesek elimizde taş gibi delikanlılar vardı" diyor.

Bu alçakça sözler geniş tepkilere yol açtı. Bir milletvekili, "ben, böyle bir adamla aynı çatı altında olmanın utanç duyuyorum" dedi.

Ama Türkiye'yi bugün yönetenler bundan hiç de utanç duymuyorlar ve aynı şeyleri, bugün de, işkence çarklarında pek çok insana uyguluyorlar. Bay Evren ve tayfası, Turgut Sunalp'a parti kurdurarak onu başbakanlığa hazırlamadılar mı?

12 Eylül döneminde çığ gibi yükselen rakamlardan biri de fuhuşla ilgili olandır. Evren-Özal kliği, bu konuda, dünyada erişilmesi zor bir rekor kırdılar. İşte bir gazete haberi:

"Sabancı Kız Yurdu'nda bazı kızlar yüksek paralarla zengin müşterilere satılıyor".

Bir başka gazete haberi:

"Ahlak zabıtası tarafından yakalanan 51 yaşındaki... ile 57 yaşında adındaki torun sahibi hayat kadınları, 'başka çaremiz yok, hayat zor,' dediler".

Bu yaşlı kadınların resimlerine bakıyorsunuz: baş örtülü, şalvarlı, tipik halktan insanlar. Birisi onları 1000'er liraya müşterilere kiralıyor ve parasını bölüşüyorlarmış. Başka durumda, bu kadınlar, kendilerini satmak şurda kalsın, namusları için belki ölürlerd. Ama açlık onları bu duruma getirmiş. Peki, bu duruma Türkiye'yi idare eden sayın "büyükbaş"lar ne diyorlar?

Emniyet Genel Müdürü Bedük, "fuhuşun nedeni yoksulluk değil, psikolojiktir" diyor. Bay Bedük, fuhuş yapan kadınların zaten ahlakın düşük olduklarını, doğuştan buna müsait olduklarını ileri sürüyor ve bunların başka iş bulup çalışmak istemediklerini ekliyor. Suriye sınırındaki kaçakçıları da örnek vererek şöyle diyor: "Bu adamlar iş bulup çalışmak istemiyorlar, kaçakçılık onlara kolay geliyor".

İşte Türkiye'de, Emniyet Genel Müdürlüğü yapmakta olan kişinin fuhuşa, kaçakçılığa ve benzer olaylara bakış açısı.. Demek, sözkonusu torun sahibi iki kadın, salt kötü huylu oldukları için ellisinden sonra kötü yola düşmüşler, iş bulup çalışmak istememişler. Demek, Kürdistan'ın yoksul sınır köylüleri, kendilerine kolay geldiği için mayınlı tarlaları, tel örgüleri aşırıyor, bir çuval eşyayı jandarma kurşunları altında bir yandan diğer yana sirtlarında taşıyor ve birçok kez de canlarını mayın tarlalarında bırakıyorlar.. Demek Türkiye'de beş milyon aşkın insan iş beğenmediği, veya çalışmayı sevmediği için işsiz..

Bu mantığa ne denir? Türkiye'yi idare eden kişilerden biri de bu işte!

Bay Evren dert yanıyor: "İnsanlarımızı tasarruf yapmaya alıştıramadık!" diyor. Ve halka nasihat ediyor: "Ucuzdan alın. Ben kızlarıma, çizme yerine ayakkabı almalarını salık veriyorum".

Bay Evren ayda mı yaşıyor dersiniz? O, halkın yüzde doksanının nasıl yaşadığından habersiz mi? Evine ayda bir bile et alamayan, peyniri, sütü, yoğurdu, meyveyi tanımaz hale gelen emekçi insanlarımız demek hovardaca harcama yapıyor, herşeyin pahalısından alıyorlar!

Bay Evren, acaba kimlerin Türkiye'de hovardaca yaşadıklarını, har vurup harmak savurduklarını bilmiyor mu? Onlar, halkın sırtında boza pişiren bir avuç azınlıktır. Para babaları, çiftlik sahipleridir. Bay Evren, önce dönüp kendi sevimli başbakanının, Bay Özal'ın ve sülalesinin yaşamına baksın, saltanlar gibi bol keseden harcıyan Semra hanıma bir nasihat eylesin.

Ama Bay Evren, besbelli aptal değil. O, halkla alay ediyor. Bile bile, yoksulluğun nedenlerini gizlemeye çalışıyor. Çünkü bu adamlar saltanatlarını halkın yoksulluğu, acıları üstüne kurmuşlardır. Evren, Özal, Sunalp, Bedük ve benzerleri bu soygun düzeninin savunucuları, bekçileridirler.

Halkın düşmanları halkı idare ederse böyle olur elbet.

Sol Birlik'in mesajı

Hevale Hêja
A. Rahman Qasımlu
Sekreterê Giştî ya Partî Demokrat
Kurdîstana Iran

Hevalê berêz,
Dawetname we bo Kongra 7 yê Partiyê giştî destê me.
Pir spasi we dikin.

Em YEKİTİYA HÊZÊN ÇEP ya Tirkîyê û Kurdîstana Tirkîyê di gel we ne, ku hûn şîara "demoqrasi bo Iran, otonomi bo Kurdîstan" ser dikin. Em bi dil û can pişgiriya we dikin. Ber vê yekê, Kongra 7'a yê Partiyê re serfirazi daxwaz dikin; bo pêştavîna kar biryarên baş hêvi dikin. Silavên şoreşgerî û birati.

02. 12. 1985
YEKİTİYE HÊZÊN ÇEP
Ya Tirkîyê û
Kurdîstana Tirkîyê

Sayın A. Rahman Quasımlu
Iran Kürdistan Demokrat Partisi
Genel Sekreteri,

Değerli arkadaşlar,

Partinizin 7. Kongresi için gönderdiğiniz davetiyenizi aldık. Bizler, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı SOL BİRLİK'i olarak Partinizin "Iran'a demokrasi, Kürdistan'a otonomi" şiarı altında yürüttüğü mücadeleyi candan destekler, yanınızda olduğumuzu belirtiriz.

Bu vesileyle Partinizin 7. Kongresi'nin başarılı geçmesini temenni eder; alacağınız kararların İran halklarının demokrasi mücadelesine katkıda bulunacağını ümit ederiz.

Devrimci ve kardeşçe selamlar.

SOL BİRLİK

Kutlama

Sol Birlik Gazetesi
Redaksiyonuna

Değerli Arkadaşlar,

Aralık 1985, Sol Birlik'in 1. kuruluş yıldır. Federasyonumuz FİDEF, Türk ve Kürt halkının faşizme karşı savaşımında olumlu bir adım olarak gördüğü Sol Birlik'i destekleme kararı almış ve bu kararını kamuoyuna duyurmuştur.

Kuruluşunun 1. yılı nedeniyle, Sol Birlik'i oluşturan altı siyasi partiyi ortak yayın organları olan Sol Birlik Gazetesi aracılığı ile kutluyor, birlik çabalarında başarılar diliyoruz.

Dostça selamlarımızla

FİDEF Genel Yönetim Kurulu a.
Hasan Özcan
Genel Başkan

OKURLARIMIZ YAZIYOR

"SOL BİRLİK" ve ÖNERİLER

...Bizler 6 Sol Parti tarafından oluşturulan "SOL BİRLİK" platformunu anti-faşist halk cephesinin kurulması doğrultusunda atılmış önemli ve ileri bir adım olarak görüyor faşizme karşı demokrasi ve iktidar mücadelesi için geliştirilmesi ve yaşatılması gereken bir platform olarak değerlendiriyoruz.

Bu yazımızda Sol Birlik'in

sıralamaya çalışacağız.

Bizce anti-faşist halk cephesinin siyasal plandaki çekirdek gücü sosyalizm uğruna demokrasi mücadelesi yürüten siyasal parti ve güçlerin birliğidir. Demokrasi mücadelesinin en tutarlı ve kalıcı gücü bunlardır. Anti-faşist burjuva güçlerini mücadeleye kazanacak ve mücadeleyi ileriye götürecektir olan da bunların birliğidir. (Kuşkusuz burada kastedilen birlik sol güçlerin anti-faşist, anti-empyalist, anti-tekelleme defler temelindeki birliği ve günlük mücadelesiyle, örgütlenmesiyle maddi bir güç olabilir. Değilse şekilsiz ve kâğıt üzerinde kalacak birlikler hiçbir anlam ifade etmez.) Bu yüzden Sol Birliği oluşturan partiler en başta bu güçleri de "Sol Birlik" böylesi bir platform olması

inçin yapması gerekenler konusunda önerilerimizi kısaca platformuna kazanmak için yoğun bir çaba sarfetmelidir...

İkinci olarak, anti-faşist halk cephesinin sınıfsal plandaki itici gücü de işçi sınıfı ve işçi sınıfının birleşik cephesidir. Çünkü "faşizmi hezimete uğratmak için işçi sınıfını toplamak, ve bu esas üzerinde kudretli bir anti-faşist halk cephesi kurmak lazımdır." Bu da somutta en başta işçi sınıfının günlük taleplerinden yola çıkarak ve o talepler uğruna mücadeleyi geliştirerek mücadelenin içerisinde birliğinin sağlanmasıdır. Bu birliğin sağlanmasında Sol Birlik partilerine çok önemli görevler düşmektedir. Onlar mücadelenin her alanında en önde ve birlikte olmalıdır ki işçi sınıfının mü-

cadele ve birlik özlemine tercüman olabilsin...

Üçüncü olarak, Sol Birlik platformunun kitlelerin içinde gerçekten ses getirebilmesi ve kalıcı bir güç haline gelebilmesi için kitle örgütleri alabildiğine geliştirilmeli; var olan kitle örgütlerinde birlikte faaliyet ve örgütlenme içerisine girilmelidir...

Dördüncü olarak, Sol Birlik anti-faşist burjuva güçlerle birlik çalışmalarını yürüten bir yandan da anti-faşist muhalefetin burjuva potansiyelini eritilmesini göreviyle karşı karşıyadır. Bu burjuva güçleri anti-faşist mücadeleden dışlama, onlara sekter yaklaşma olarak ele alınmalıdır. Bu görevin yerine getirilebilmesi için özellikle günlük mücadelenin en önüne geçmek ve yönlendirmek ge-

reklidir...

Bütün bu görevlerin yerine getirilebilmesi ve "Sol Birlik" platformunun kalıcı hale getirilebilmesi için 6 parti Türkiye'de ortak örgütlenmelere gitmeli ve bu örgütlenmeler anti-faşist mücadelenin öncülüğünü ele geçirmelidir. Türkiye somutunda ortak mücadele ve örgütlenme içine girmeyen her birlik sonunda tabir yerindeyse hiçbir iz bırakmadan dağılmaya mahkumdur. Oysa Türkiye'de tüm demokrasi güçleri Sol Birliğin yaşaması, gelişmesi, üzerine düşen görevleri hakkıyla yerine getirmesini bekliyor. Başarı tüm demokrasi güçlerinin olacaktır.

İstanbul'dan bir grup devrimci

Not: Yer darlığı nedeniyle yaptığımız kısaltmaları üç nokta ile belirttik. SOL BİRLİK

Özal "Nereye koşuyor"!

Alternatifsizliği Özal'dan aslında cuntadan- menkul 24 Ocak kararları, ekonomi üzerinde tam altı yıldır hükümünü sürdürüyor. Gerçi Özal bu altı yıllık hesabı kabullenmeye yanaşmıyor ve bin bir dereden su getirerek geçen altı yılın faturasını sağa sola ciro etmeye uğraşiyor, ama onun dışında neredeyse hemen herkes bu faturanın adresi konusunda hemfikir: 1980'den beri uygulanagelen ekonomi politikaları ve sonuçta varılan nokta, tümüyle 24 Ocak "istikrar tedbirleri paketi"nin eseridir. Bunu tartışmak dahi abes.

Ote yandan, her fırsatta -sanki marifetmiş gibi- 24 Ocak'ın baş mimarı olmakla böbürlenen de Özal'ın ta kendisi. Kısa bir zaman dilimi dışında bu tedbirlerin uygulanmasında birinci derecede sorumluluk üstlenen de yine Özal. Yani Özal, iki yıl değil, aslında altı yıldır icraatın içinde ve şu ya da bu sıfatla bizzat başında, ekonominin iplerini elinde tutuyor. Üstelik bu altı yılın son beş yılı, Özal'ın başka ülkelerdeki kafadarlarını imrendirecek bir siyasi ortamda, 24 Ocak benzeri uygulamalar için alabildiğine "elverişli" koşullarda, yani cunta süngüsü altında geçmiş. Gelgelelim, Özal'ın mimarı olmasa da taşeronluğunu yaptığı IMF patentli 24 Ocak kararlarının altı yıllık bilançosu, ekonomide değil bir düzelmeyi, kötüye gidişte bir yavaşlamayı dahi göstermekten çok uzak.

Özal iki-üç yılda düze çıkmaktan bahsediyordu. İki ke-re üç yıl sonra bugün, hâlâ iki-üç yıllık "mühlet" peşinde. Nasıl olmasın ki? Tüm göstergeler, ekonominin baştan-bera gidişini apaçık gösteriyor. Özal'ın bir mucize olmasını beklemek ve zaman kazanmaktan başka yapabileceği hiç ama hiçbir şey yok. O da bunu yapıyor.

Bütün 24 Ocak tedbirleri-

nin asıl hedefi olduğu halde bir türlü vadedilen sınırlara çekilemeyen ve yüzde 50'ler civarında neredeyse istikrar kazanan yüksek enflasyon oranı, sürekli gerileyen yatırım hacmi, başdöndürücü bir hızla artan ve milli gelirin yüzde 40'ına varan dış borç yükü, değer yitirmediği bir gün dahi geçmeyen Türk Lirası, bir yanda sanayide eksik kapasite kullanımı sürerken diğer yanda devasa boyutlara ulaşan işsizlik, başaşağı giden tarım üretimi, kendisine büyük umutlar bağlanmışken getirdiğinden çok döviz götürülen ve kısa sürede tıkanan ihracat, dur durak bilmeden genişleyen ödemeler dengesi açığı, 1979'da 1526 dolar iken 1985'te 960 dolara inen kişi başına milli gelir, yeni mali yılda 2 trilyona ulaşan bütçe açığı, gerileyen GSMH artış oranı... Bütün bunlar ve diğer tüm ekonomik göstergeler 24 Ocak'ın iflasını apaçık belgelerken, Özal hâlâ daha toz pembe tablolar çizmekle meşgul. Dedik ya, elinden gelen başka şey yok.

Yukarıda sırf ekonominin durumuyla ilgili oldukça genel göstergelere değindik. 24 Ocak'ın emekçilerin hayatında ne büyük bir yıkıma yol açtığından söz etmedik. Oysa Özal çizdiği uyduruk tabloları, "orta direk" adını taktığı ve 24 Ocak'ın bütün cezasını çekmek zorunda bırakılan geniş emekçi yığınları satmak hevesinde. 24 Ocak ekonomisinin emekçilere neye mal olduğunu gazetemizde defalarca işledik. Bu yüzden, bu kez Özal'a gereken cevabı bırakalım da burjuvazinin içinden -kuyruk acısı olanlardan- arada bir çıkan "çatlak sesler" versin. Hem böylesi, TV'nin masalcı dedeliğine soyunan Özal'ın nasıl nafiye yere nefes tükettiğini daha iyi gösterir belki.

Oy peşinde koşan burjuva politikacılar bahsettiği-miz sanılmasın. Onların işi za-

ten bu. "Fukara edebiyatı" yapmadan politika yapmak -hele de bugün- ne mümkün? Fakat sözünü ettiklerimiz profesyonel politikacılar değil, "işadamları, sanayici, işveren" vs. denilen düpedüz burjuvalar. Düşünün ki, bir sanayi odasının meclis toplantısında, -besbelli ki hükümetin izlediği ihracat, sıkı para vb. ekonomi politikalarından hoşnut olmayan, sadece bir avuç tekeliyi kayıran uygulamalardan bezmiş biri- bir sanayici, hükümeti eleştirirken halkı kastederek "Açız. Açık söylüyoruz açık başladık" diye konuşmaya başlayınca, oturum başkanınca "politika yapmayın" diye sözü kesiliyor. Olay Ege Bölgesi Sanayi Odası'nda geçiyor. Eğer burjuvalar da böyle açıktan açığa ağızdan bahsederek konuşsa, emekçilerin ne halde olduklarını uzun uzadıya anlatmamıza, rakamlarla ispatlamamıza gerek var mı?.. Yine aynı toplantıda konuşan bir başka sanayici, "Vergilerin ulusal gelir içindeki payı yüzde 13'e indi. Bu iniş zenginlerin lehine" diyor. Başkan yardımcısı Kemal Baysak ise, yaptıkları araştırmanın sonuçlarını "dargelirinin enflasyonu yüzde 74'ü buluyor" diye açıklayınca ortalık birden karışıyor ve bağırış çağırış içinde bu sözlerin tutanaklardan çıkarılması isteniyor. (Cumhuriyet ve Milliyet, 30 Kasım 1985)

Tutanaklardan çıkarılmasa da gerçek bu. Emekçilerin payına düşen enflasyon, genel enflasyon ortalamasından her zaman çok daha yüksek. Özal'ın artık her sene başında bozuk plâk misali tekrarladığı yüzde 25'lik enflasyon tahmini, daha doğrusu vaadi, yalnızca halkın yanına bile yaklaşamadığı "lüks mallar" da yaklaşık olarak gerçekleşti. İnsanların yaşayabilmek için her gün tükettiği zorunlu ihtiyaç mad-

delerinde görülen fiyat artışı ise, bunun üç-dört katına ulaştı.

Zaten Özal'ın enflasyonla ilgili vaatlerini en azından ikiye çarpmak gerektiğini öğrenemeyen kalmadı. 1984 için yüzde 25 demişti, hatırlanacaktır enflasyon o yıl yüzde 52'ye tırmandı. 1985 başında yinelenen yüzde 25'lik sabit vaade rağmen, yıllık enflasyon oranı yine yüzde 50'ye dayandı. (Şimdi de kalkmış, 1986'da enflasyonun yüzde 25'e -her zamanki gibi yüzde 25'e- ineceğine inanmamızı bekliyor.) Bu enflasyon "tahminlerine" göre belirlenen ücret ve maaşların durumu ise malum... Enflasyonun baş nedeni diye gösterilen ücretler böyle böyle tırpanlandı ve 5 yılda gerçek ücretler yarı yarıya azaldı. Zaten 1980 öncesinde de alabildiğine adaletsiz olan gelir dağılımı, dünyada ancak bir iki ülkeyle karşılaştırılabilecek denli bozuldu. Açlık gibi bir kelimeyi artık patronlara dahi telaffuz ettiren parlak gelişme, Özal'ın deyişle "sosyal ve ekonomik ihtilal" budur. İşte 24 Ocak'ın en elle tutulur, gözle görülür somut sonucu!

Ücretlerin yarısı törpüldü, ama yine de enflasyon belası tüm haşmetiyle ülkede kol geziyor. Bu durumda Özal'a da her gün yeni bir "suçlu" icat etmekten başka iş kalmıyor. Bir gün avanslarını çekip bayram tatiline gidebilen bir avuç şanslı memur, ertesi gün resmi fiyat endekslerini yayınlayan basın, ertesi gün gurbetçilerin getirdiği döviz, daha ertesi gün DÇM'er, sonra esnaf, olmadı köylü, turistler... Enflasyona bahane arayan Özal ve adamlarını tutabilece aşksun! Her gün yeni bir bahane uydurmak zorundalar, çünkü onların hesabı tutsaydı enflasyonun kökü çoktan kazınmış olurdu. Suçu yanlış hesapta arayacak değiller ya...

Ama biraz da insafli olalım.

	1981	1985	
• Buyumc hızı (GSMH).....	% 4.1.....	% 3.9	
• Butçe geliri (1985 fiyatı).....	5.1 milyar (T.L.).....	5 milyar (T.L.)	
• Enflasyon oranı (Son ay).....	% 24.6.....	% 46	
• Para arzı artışı.....	% 24.8.....	% 47.8	
• İşçi doviz (dolar).....	2.5 milyar.....	1.9 milyar	
• Dış borç (dolar).....	15.5 milyar.....	22.2 milyar	
• Kişi başına milli gelir (dolar).....	1280.....	960	

Maddeler (Kilo fiyatı)	1980 Kasım başı (TL.)	1985 Kasım başı (TL.)	Artış (%)
• Ekmek.....	22.....	150.....	582
• Pirinç.....	79.....	360.....	356
• Patates.....	29.....	130.....	348
• Kurufasulye.....	74.....	570.....	670
• Şeker.....	44.....	190.....	332
• Et.....	310.....	1630.....	426
• Zeytin.....	232.....	1300.....	460
• Peynir.....	208.....	1400.....	573
• Zeytinyağı.....	178.....	810.....	355
• Margarin.....	92.....	700.....	661
• Süt.....	52.....	220.....	323
• Yoğurt.....	79.....	412.....	422
• Çay.....	200.....	1350.....	575

24 Ocak burjuvazinin yarısına merhem olamıyorsa, Özal ne yapsın? 24 Ocak kararlarını yürütmeye ve savunmaya memur edilmiştir ve hazretin yegâne misyonu da budur. 24 Ocak bir kenara itilecekse, Özal'a kimin ne ihtiyacı kalır ki? Bu yüzden, her yola başvurarak, bol keseden vaatler saçarak, toz pembe tablolar çizerek, yalan, üç kağıt ve demagojinin bin bir türünü kullanarak günü kurtarmak, 24 Ocak'ı aklamaya çabalamak zorunda. Aklı erdiği ve elinden geldiğince yaptığı da sadece bu.

Sözgelimi Özal, enflasyon oranını hesaplarken mevcut fiyat ve geçinme endekslerinden hangisi işine gelirse onu kullanıp, diğer son aylarda olduğu gibi hiçbir münasip değilse hepsini birden hatalı ilan etmektedir. Yahut yatırım harcamalarının toplam harcamalara oranı yıldan yıla düşerek 1986 yılı bütçesinde ilk defa yüzde 15'in altına inince, el çabukluğu marifet bütçe tekniğini değiştiren Özal, yatırım harcamalarını yükselmiş gibi göstermektedir. 1986'da enflasyon oranını düşük gösterebilmek için, bazı zamları erkene alıp Aralık'ta yapmak veya yaz

boz tahtasına çevrilen vergi kanunlarını bir daha değiştirip peşin vergi uygulamasıyla bu yıl çifte vergi toplamak, o da yetmezse 1986 yılına ait 3.5 milyar dolarlık dış borç ödemelerinin bir kısmını ertelemek veya sahte bir "yatırımlar hızlandı" imajı yaratılabilir için kağıt üstünde kalem oynatmak, vb. ayak oyunlarıyla Özal, muhtemel bir erken seçim öncesinde ekonomiyi düzelmiş gibi gösterme yolları aramaktadır. Aslında bütün bu yaptıkları çaresizliğini, çaresizlikten doğan günü kurtarma çabasını ve 24 Ocak'ın iflasını sergilemektedir.

Özal'ın çaresizliği, aslında Türkiye kapitalizminin çaresizliğidir. "İstikrar paketi" adı verilen 24 Ocak benzeri tedbirlerin uygulanması hemen her yerde daima bir kaç yılla sınırlı iken, Türkiye ekonomisi harcanan koca altı yılla rağmen hâlâ daha içine yuvarlandığı bataktaki debele-nip duruyor ve içirilen "acı ilaca" bir türlü istenen tepkiyi vermiyorsa, tek başına bu olgu bile tekeli burjuvazinin ne büyük bir ekonomik açmazda olduğunu ispatlamaya yeter.

BİRLİKTE SAVAŞMAYI BAŞARMALİYİZ !

Selim YALÇIN (TKP)

Geçtiğimiz aylarda Türkiye Komünist Partisi bir dizi toplantı ile kuruluşunun 65. yılını kutladı. 65 yıllık mücadele tarihi Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan öncele-re kadar uzanıyor. Bu süre Türkiye'de TKP'yi de içine alan ama tek başına TKP'nin mücadelesi olarak tanımlanamayacak genişlikte, yaygınlıkta ve zenginlikte bir sol hareketin tarihine tanıklık ediyor. Türkiye solunun tarihi Osmanlı İmparatorluğu döneminde başladı. Büyük Ekim Devriminin etkisiyle ivme kazandı. Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında sınırlardan geçti. Halkın içinde kök salmaya o yıllarda başladı. Türkiye sol hareketi bugün zengin bir birikime, geleneğe, sağlam köklere sahip etkinliğini gündüne artıran bir harekettir. TKP bu birikime, bu geleneğe sahip çıkıyor ve kendisini onun bir parçası sayıyor.

Eskiden egemen güçler bir yandan kendi politikalarını yürütmek için dış politikada stratejik konum satar, Sovyet tehdidi masalıyla iş yürütmeye çalışır, öte yandan anti-komünizmle yığınları etkisizleştirmeye çalışırlardı. Gerçekte sol hareketi küçümserler ve "komünistlerin işini gerekirse 24 saatte görürüz" derlerdi. Geçen zaman solun işinin hiç de öyle 24 saatte bitirilemeyeceğini gösterdi. Tam tersine etkinliğinin gittikçe arttığı Türkiye'de birçok şeyin değişmesinde, gerçekle-rin görülmesinde kimi tabuların yıkılmasında solun katkısının büyük olduğu ortaya çıktı. Şimdi artık egemen güçler solun işinin zorbalıkla baskıyla bitirilemeyeceğini anlamış olmalıdırlar. Ama egemen güçler yine de eski yöntemlerden umutlarını kesmediler. Eski yöntemlerin yanısıra başka yöntemlerle solu ehlileştirerek, onu köklerinden birikiminden kopararak, bölüp parçalayarak hal-letmeye, kendilerine göre bir "sol" düşlemeye ağırlık verdiler. Egemen güçlerin bu çabaları kimi çevrelerce destekleniyor. Bu çevreler solun güçsüz olduğunu, olumlu savaş geleneklerine sahip olmadığını, yığınların içinde kök salmadığını iddia ediyor, bu konudan "teoriler" geliştiriyor, solun tarihini hep yanlışlıkların tarihiymiş gibi göstermeye çabalyorlar.

Bu büyük bir yanlış, boşuna bir çabadır!

Türkiye solu tarihinin ilk yıllarından bugüne çok parçalı görünümüne, kendi içinde sert ideolojik, politik kavga-larına karşın, zengin bir birikime sahiptir. Onun her parçası bu birikime birşeyler katmıştır. Türkiye solunun illegal mücadele deneyimi ve hiçbir zaman legal olanak-ları kullanmayı bir yana bırakmamış olması, her fırsatta yasal sosyalist partiler, işçi partileri örgütlemiş olması bu tarihe paha biçilmez bir değer kazandırıyor. Türkiye solu aynı zamanda sendikal hareketin ortaya çıkması ve güç-lenmesi tartışıldığında daha ilk günden bu mücadelenin içinde ve başında olduğu bir yana bırakılmayacak bir güçtür. Türkiye solu Kurtuluş Savaşı yıllarının gerillasında ve düzenli ordusunda vardı. İşgal altındaki İstanbul'da, savaşın sürdüğü Anadolu'da cephe ve Ankara'da vardı. Kurtuluşun sonraki yıllar yeni Türkiye'nin oluşumunda Türkiye solunun etkisini ve katkısını hiçbir dürüst tarih-çi bir yana bırakmıyor. Türkiye solunun baskı altında, zorbalık altında sürdürdüğü bu mücadele kimilerine hep umutsuz bir çaba gibi geldi. Ama örneğin 1960'da orta-ya çıkan görece demokratik anayasa ve bu anayasa-ya dayalı demokratik ortam solun varlığının ve mücade-lesinin kesin etkisi altındadır. 1960 sonrası yükselen anti-empyralist gençlik hareketi, parlamentoya solun temsil-cilerinin girmesi unutulabilir mi? Kürt halkının ulusal demokratik haklarının tanınması için Kürt ve Türk solcu-larının, örgütlerinin yürüttüğü inatçı kavgada defterden silinebilir mi? YÖN hareketinin aydınlar arasında, gençler, yurtsever subaylar arasında solun deney biriktirmesindeki katkısı bir yana bırakılabilir mi? Tümüyle 1960 son-rası sol hareketi artık bir yanıyla yığınların içinde derin-lemesine kök salan, bir yanıyla iktidarı ciddi olarak düş-ünen bir hareket oldu.

Türkiye solu 1970-1980 arasında faşistler karşısında kendini ve konumlarını silahla savunmada da küçüm-senmeyecek deneyler kazandı. 1971 sonrasında davala-rına yığılma sahip çıkan gençler ve onların önderleri Denizler, Mahirler silah elde ülkülerini savunurken de, ölürken de Türkiye sol hareketini zenginleştirdiler.

Bu dönemin parlamentarizm, terörizm ya da darbe-ciilik olarak değerlendirilmesi, saklanması gereken olumlu mirası değil, terk edilmesi gereken yanlışları öne çıkarmak olur.

15-16 Haziran yığnsal işçi direnişi işçi sınıfının Türkiye

sol hareketini kimi yanlışlardan arındırmak gibi önemli işlevi bir yana Türkiye solunun DISK ve Türk-İş'te, işçi sınıfında, fabrikalarda artık sağlam bir köke dayandığını gösterdi. Bu direnişi unutturmak ve tesadüfi bir şey gibi göstermek isteyenlere kuşkusuz 1 Mayıs'ları hemen hatırlatmak gerekir. 1 Mayıs'lar, öteki yığnsal işçi toplantıları direnişleri egemen güçlere solun gücü, gelenekleri ve sağlam kökleri konusunda fikir verdi. İşte şimdi kimi "sol teorisyenler" bu gerçekleri tersine çevirmeye uğraşıyorlar.

Bunların iddia ettiği gibi Türkiye solunun tarihi hep yanlışlıklarla dolu değildir. Kuşkusuz sol hareketin tarihinde yanlışlıklar, eksiklikler, bağışlanmasız güç hatalar vardır. Ama aynı zamanda kazanımlar, etkili olmuş yerleşmiş olumlu gelenekler, zengin bir deney birikimi de vardır. Ve en önemlisi sol hareket attığı her adımda yanlışlardan kendini arındırdıkça, kendini bir anlamda yeniledikçe tarihten kalan olumlu mirası da daha zenginleştiriyor. Biz eksikliklerimizi, hatalarımızı yanımda taşı-mıyoruz ama deneylerimizi, birikimimizi hiçbir yere bırak-mıyoruz. Solun önemli bir güç kaynağı, onun yığınlar içindeki etkisini artıran temel bir etken de işte budur.

Sol hareketin tarihine sahip çıkmak onu yarına ulaştır-mak sol güçlerin görevidir. Şimdi gelinen noktada bu birikimin somut sonuçlarından birisi 6 partinin Sol Birlik kurmuş olmalarıdır. Sol Birlik, başarmayı amaçladığı işler bir yana solun eylem birliği yapmakta birleşmekte, ortak savaşta kimi önemli zayıflıklarının aşılmasının somut bir adımı olarak da önemlidir. Türkiye solunun birikimini deneyimini zenginleştiren bir gelişmedir. Sol Birlik'in son bildirisinde özellikle vurgulanan daha geniş sol güç-lerin güç ve eylem birliğine çağrılması da bu açıdan önem taşıyor. Bu çağrı da gösteriyor ki, Sol Birlik tarihin gerçek mirasçısı, taşıyıcısı olmaya adaydır. Sol Birlik bu görevin yerine getirebilmesi için çok daha geniş bir sol potansiyelin ve çok daha geniş birikimin bir araya getirilmesini sağlama görevini de bir yana bırakmıyor.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun Duisburg'ta yapılan 65. yıl kutlama toplantısındaki konuşmasında söylediği gibi, Sol Birlik ile baş düşmana karşı savaş-ta en azından eylem birliği içinde olmamak için öteki sol güçlerin haklı bir nedenleri olabileceğini sanmıyoruz. Sol, tarihinden, birikiminden aldığı güçle birlikte savaş-mayı bu kez başarmalıdır.

Sendikasıylaştırma girişimlerine karşı birlik

Faşizm koşullarında uygulanılan 24 Ocak kararlarının bilinen sonuçları ve işçilerin sosyal politik kazanımlarının çoğunu yitirmeleri, emekçi karakterli her örgütün gündeminde en ön sırada yer alan ortak ve temel sorunlar haline geldi. Bu durum, sendikal hareketi, işçi ve emekçilerin savaşımını büyük ölçüde etkileyen nesnel bir faktördür. Savaşımın hedef ve yöntemlerinde bir yakınlaşma sağlamakta, her düzeyde birliğin sağlanması için elverişli bir temel oluşturmaktadır.

Ama bu durum, aynı zamanda işçi ve emekçilerin haklarına, kazanımlarına karşı sınır tanımayan saldırılara da kaynaklık etmektedir. Faşizmin ve kârlarının az da olsa sınırlanmasına razı olmayan ardındaki işbirlikçi tekellerin sendikal harekete düşmanlığı biliniyor. Zora ve tam bir keyfiliğe dayanarak güdülen bu düşmanlık, sendikal hareketi parçalama, etkisizleştirme, itibarsızlaştırma, sınıf savaşımını yürütme olanaklarından yoksun etme ve işçileri sen-

dilasızlaşmaya özendirme yönünde çeşitli biçimler altında sürdürülmektedir.

Türkiye'de sendikal harekete karşı saldırıların pervasızlaşarak artması, elbette kapitalist dünyanın egemen politik çevrelerinin, uluslararası tekellerin, sendikalarına yönelik global stratejisinin bir parçasıdır. Türkiye'de olup bitenleri, özü bakımından, özellikle 1980'lerle birlikte Amerika'da, İngiltere, F. Almanya'da olanlardan ayrı düşünmeye olanak yok. Bütün kapitalist ülkelerdeki sendikal hareketler benzer sorunları yaşıyor. Bu nedenle, çok özgün yanları olsa da Türkiye'deki sendikal hareketin bugün karşı karşıya bulunduğu sorunların uluslararası boyutu gözardı edilmemelidir.

Burada öncelikle şu soruları sormak ve bunlara açıklık getirmek gerekir: Sendikalara karşı saldırının daha da arttığı bugünkü koşullarda onları korumak ve savunmak için kilit sorun nedir? Saldırıları, neden tam da bu sırada yoğunlaştı?

Açık ki, tekeller işçi sını-

finin gücünü ve sendikaların yeniden güçleneceğini akıldan hiç çıkarmıyorlar. Özellikle 12 Eylül ile birlikte atılan her adım buna bağlanarak saptandı, uygulamaya kondu. Nitekim, şimdi öyle bir durum oluştu ki, niteliği her ne olursa olsun sendika temsilcilerinin söylediklerinin dikkate alındığı günler artık çok gerilerde kaldı.

Ne ki, rejimin sendikalara yönelik düşmanlık politikası da hızla açığa çıkıyor. Durumu açıkça gören ve hayatın içinde kavrayan işçilerin sayısı çoğalıyor. Emekçilerin görüşlerindeki bu değişme onları harekete, eyleme yöneltiyor. İşçilerin çalışma koşulları ve iş ücretlerini, keyfiliğe karşı çıkarılmaları, toplu sözleşme ve greve haklarını savunma yönünde eylemlerinde ve eylemlerinin etkinliğinde yükselme görülüyor. Bu eylemler, bizzat işçilerin kendileri tarafından zorlanarak başlatılıyor. Bu, hem işçilerin birliği için olanaklar yaratıyor; hem de rejimle açıkça uzlaşan hâlâ da bu tutumlarını

sürdürdükleri için çok zor duruma düşen Türk-İş ve bağlı sendikalar yönetimlerini yeniden tavır belirlemek zorunda bırakıyor.

Bu nedenle, son beş yıldır yapılanlarla dahi yetinmeyen Özal ve arkasındaki tekeller, son günlerde yeniden kolları sıvadılar. Tehdit ve zorbalık, her zaman olduğu gibi yine en çok başvurulan araç. İşçilerle açıkla tehdit edilerek sendikalarından istifaya zorlanmaktadır. Son aylarda iyice yoğunlaşan sendikal işçilere yönelik toplu işten çıkarmalar, işsizliğin korkunç boyutlara ulaştığı günümüzde sendikaları iyice güçsüz kılmaya çabalarında kuşkusuz en etkili yöntem. Sendikasıylaştırma operasyonu, bunların yanısıra, sendikadan ayrılmak ya da sendika üyesi olmaya prim ödeneceği vaadi; icad edilen işçi-memur arası yeni bir statü ile "sözleşmeli" işçi alımı; serbest bölgelerde sendikal hakları 10 yıl süresince yasaklama vb. girişimlerle sürdürülmektedir. Bu süreci daha da hızlandırmak için, itibarsızlaşan ve işçilerin güven duymadığı sendika yönetimlerinin bu konularından ustaca yararlanılmaktadır.

Kuşkusuz bu koşulların ortaya çıkardığı sorunlar yumağı ve karmaşıklık sendikal hareket içinde kendine özgü eğilimlerin belirmesine de olanak vermektedir. Baş düşmanın, yani Özal-Evren diktatörlüğü ve arkasındaki işbirlikçi tekellerin gözardı edilmemesine özel bir dikkat ayrılmak gereklidir. Tek merkezden saldırı yönelen düşmana karşı ülke çapında karşı koymak zorunludur. Benimsenmesi gerekli tek çıkış yolu, stratejik önem işte budur. Unutulmamalıdır ki, tekellerin saldırılarını yoğunlaştırmasının önemli bir nedeni de, işçi sınıfının gelişen muhalefetine karşı şimdiden tedbir alarak, yükselen sendikal muhalefeti geriletme, bölmektir. Bu yüzden işçilerin tepkilerinin ana doğrultusunu rejime yönetmeleri için çaba

gösterilmelidir. Tekellerin 12 Eylül'den sonra artan saldırılarından, tuzaklarından işçileri korumanın olanağı, ancak böyle bulunabilir.

Belirtildiği gibi sendikasıylaştırma, gerçekleştirmeye, özendirme etkenlerinden birisi de Türk-İş yönetiminin uzlaşmacı tutumudur. Türk-İş yönetimi ile bu yönetimin çizgisinde yürüyen bağlı kimi sendika yönetimlerinin bugünkü rejimle uzlaşması ve aktif politikadan kaçması, sınıf savaşımından uzak durması da, işçileri sendikalarından koparmakta, sendikalarına karşı güvensizliğe itmektedir. Bu nedenle, sendikal hareketin geleceğiyle ilgili en ufak bir kaygı duyan sendika yönetimleri gelişmelerini seyri konusunda konularını gözden geçirmek

zorundadır. Bir sendika yönetimi işçilere kendi gücüne güvenme, kararlılık ve dayanıklılık örneği verdiği ölçüde, bu, hem işçilerin hakları uğrunda savaşımında enerjisini kat kat artıracak, hem de sendikanın daha da güçsüzleşmesini önleyecektir. Eğer bu yapılmaz, savaşımından kaçılırsa, sendikal hareketin kan kaybı belki bir süre daha devam edecek ama işçi sınıfı çok geçmeden bu gidişe dur demesini bilecektir.

Yoğunlaşan saldırıları hiç bir sendika tek başına önleyemez, püskürtemez. Faşizm ve arkasındaki tekellerin tek bir merkezden yürüttüğü saldırıya birliğin ve eylem birliğinin koşullarını yaratarak, eylemleri merkezi düzeyde koordine ederek karşı çıkılırsa başarı kazanılabilir.

Aslanlı Kapa'nın "asli görev"i!

12 Eylül sonrasında cuntanın kamuoyuna dolaylı yoldan yansıtmayı uygun gördüğü kimi tehdit, görüş ve eğilimlerini basına aktarmakla görevlendirilen gazetecilerden biri olan Orhan Tokatlı'nın imzası altında yayınlanan Genelkurmay mahreçli bir "haber", geçtiğimiz Kasım ayının son günlerinde (yani 6 Kasım seçimlerinden tam iki yıl sonra) Milliyet'in manşetinden verildi. "Ordu esas görevine dönüyor" başlıklı habere göre, "Genelkurmay Başkanı Orgeneral Uruğ'un Silahlı Kuvvetler'i yıl sonuna kadar 'asli görevine' çekmeye kararlı olduğu bildiriliyor"muş. Bildirenler de "Uruğ'a yakın çevreler"miş. Ayrıca Savunma Bakanı'nın son bütçe görüşmeleri sırasında açıkladıkları ve N. İlcak'ın peşpeşe yazdığı başyazılar da aynı yönde...

"Uruğ'a yakın çevreler" in, yani Genelkurmay'ın ve Özal'ın Savunma Bakanı'nın açık-

lamaları, her şeyden önce bir itiraf değil mi? Hani ordu 6 Kasım'da kışlasına çekilmişti! Nerede kaldı 6 Kasım'dan beri Türkiye'yi sivil hükümetin yönettiği? 1983 Kasımından beri içerde ve dışarda yaygınlaştırılmaya çalışılan "sivil idareye geçildi" masalı, bu açıklamalar ile resmen tekzip edilmiyor mu?

Genelkurmay'ın, ya da generalerin taktıkları adla "Aslanlı Kapa'nın" bu açıklaması, hem zaten herkesin bildiği bir gerçeği itiraf ediyor, hem de benzeri bir masalı sözüme daha "inandırıcı" gerekçelerle yeniden piyasaya sürmeye yelteniyor. Sıkıyönetimin İstanbul'dan da kaldırılmış olması güya en büyük kanıt! Oysa Çankaya'dan itibaren tepeden tırnağa yeniden kurumlaştırılan rejim ile, askerlerin siyasi vesayet, denetim ve kimi konulardaki doğrudan yönetimi, hiç de sıkıyönetime ihtiyaç göstermeyecek şekilde sürekliliği kavuşturulmuştur. Başta 82 Anayasası olmak üzere tüm kurumları ile birlikte rejim alaşağı edilmedikçe, cuntanın sultası şu veya bu kılıf altında, ama hep varolacaktır.

Kaldı ki, "Aslanlı Kapa'nın" ve bilcümle "omuz kalabalığı", ordunun asli görevinden ne anladıkları malum! Sadece onların da değil, sivil idare şampiyonu burjuva politikacıların da "asli görev" derken dolaysız olarak kastettikleri iki şey var: Birine "yurt savunması" diyorlar, diğerine ise rejimin "iç düşmanlara" karşı korunup kollanması! Hiç birinin bundan vazgeçtiği yok. Sivillerle askerlerin bu konuda anlaşamadıkları tek nokta, rejimin tehlikeye olacağına kimin karar vereceği ve ordunun kimin emri altında rejimi savunacağı.

Dolayısıyla, ordunun asli görevine dönmesi, olsa olsa Özal ile bu Anayasa çerçevesinde iktidar olmaya aday diğer bazı burjuva güçler arasındaki kışırmaya askerlerin bundan böyle pek karışmayacakları anlamına gelebilir. N. İlcak'ın yazılarından çıkan anlam da bu. Yoksa, cuntanın böylece işbaşından çekilmesiyle demokrasiye geçilmesi ve hele hele "iç düşman" diye andıkları ilericilere, demokratlara, komünistlere ve Kürt yurtseverlerine karşı yöneltilen devlet teröründe baş rolü üstlenen Aslanlı Kapa'nın bu "asli görev"inden vazgeçmesi kesinlikle sözkonusu değildir.

IMF'ci politika halk sağlığı tanımıyor

OECD ülkeleri arasında yapılan bir araştırmada, son 13 yıl içinde sağlık harcamalarının yurtiçi gelire oranının Türkiye'de yüzde 1,3'ten yüzde 0,6'ya düştüğü saptandı. Araştırma raporunda ayrıca OECD ülkeleri içinde kişi başına düşen doktor ve yatak sayısının en az olduğu ülkenin Türkiye olduğu belirtiliyor.

Son ayların gazetelerinde "tahlil skandalı" başlığı yer aldı. 1155 liraya "ıdrar tahlili" yapan Şarkay Laboratuvarının "sağlıklı" olduğunu bildirdiği idrar, İstanbul Tıp Fakültesi Laboratuvarından, "Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz? Bu idrar değil" denilerek geri çevrildi. Çünkü özel laboratuvar yaptığı tahlilde, mis gibi çaya, "normal idrar" raporu vermişti.

Artık, Özal hükümetinin yönetimindeki Türkiye'de bir idrar raporuna dahi güvenilemiyor. Bu örnekler, bütçenin üçte birinin silahlanmaya ayrıldığı ülkemizde, devletin insan sağlığını ne denli önemseyemediğini gösteriyor. Bilindiği gibi, sağlık harcamalarının bütçedeki payı yüzde 2,5'tur.

Özal'ın mimarı olduğu ve süngü zoruyla uygulanan kemer sıkma politikası düşük ve orta gelirli emekçilerin yaşamlarını zindana çevirdi. Halktan istenen özverinin sınırları temel gıda maddelerinin tüketimine dayandı. Cumhuriyet tarihinde görülmemiş zamlar birbirini kovalıyor. Son beş yılda ülkemizde, eti, sütü, yumurtayı, meyveyi unutan ve bunların tadını bile bilmeden büyüyen bir kuşak yetişiyor.

IMF'nin emirleri doğrultusunda sürdürülen bu ekonomik politikanın sonucu ortaya çıkan ve sağlık taramalarında, özellikle SSSYB'nin yaptığı açıklamalarda verem hastalığının arttığı görülüyor. 1980'den sonra artış gösteren veremli hasta sayısının 1982-1984 yılları arasında iki katına çıktığı bildiriliyor. Yaşam koşullarının kötüleşmesi, beslenme yetersizliği, işsizlik ve sürekli gerginlik ortamı verem hastalığının hortlamasında başlıca nedenler olarak sayılıyor. Ülkemizde bugün 30 yaşını aşkın yetişkin nüfusun yüzde 70-80'inin vücudunda verem mikrobu "uyur halde" bulunduğu ve vücudun zayıf düşmesini beklediği belirtiliyor.

Bu arada Evren "Ulusal aşı kampanyası" başlattı. Gazeteler bunu bol bol "bebek ve çocuk ölümlerini yeneceğiz" diye propaganda ettiler. Oysa gerçekler bir aşı kampanyasının propagandasını çok aşiyor. Türkiye'de her bin bebekten 110'u yetersiz beslenme nedeniyle ölüyor. Yine istatistiklerin bildirdiği gibi yeni doğan her bin bebekten 160'ı daha yaşını doldurmadan ölüyor. Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü istatistiklerine göre 0-5 yaş grubu çocuk ölüm oranı Türkiye'de binde 110'a ulaştı. Aynı istatistikte bu oranın Etiyopya'da binde 142 olduğu belirtiliyor.

Halkın karşı karşıya bulunduğu sağlık sorunları, diktatörlüğün yüzüne takmaya çalıştığı "iyi yürekli maskesini" sıyırp atıyor. Göz başlılamalar, aşı kampanyaları bu gerçekleri örtemiyor. 1980'e kadar SSK hasta-

nelerinde işçiler ücretsiz muayene edilirken, şimdi ücret tarifeleri getirildi. İlaçlar ücretsizken, şimdi işçi ve emekliler ilaç bedellerinin yüzde 20'sini cebinden ödüyor. Bunlar yetmiyormuş gibi işçilerin ödedikleri primlerle ayakta duran SSK hastaneleri özelleştirilmek isteniyor.

Evren-Özal çetesinin askeri operasyonlar, zulüm, işkence ve baskıdan başka birşey götürmediği Kürdistan'da ise bir görevli sağlık hizmetlerini şöyle açıklıyor: "Gözlerimizle tahlil yapıyoruz, ellerimizle röntgen, kullandığımız kardiografi çekiyoruz." Bazı illerin de sadece iki doktor, birçok ilçe ve köyünde hiç doktor görülmeyen Kürdistan'da bir sağlık görevlisine rastlamak büyük şans sayılıyor.

Ülkemizde beş yıldır uygulanmakta olan IMF'ci ekonomik politika, işsizlik ve açlık doğururken, silahlanma harcamalarını alabilmesine artırmıştır. Sağlık hizmetlerine ayrılan pay yüzde yerine binde ile ifade edilmeye başlanmış, tekel kârları uğruna halk sağlığı hiçe sayılmıştır.

Savunma sanayii ve "Türk tipi" tank!

Evren: "Roket topu yapamazsak, modern ordularla savaşma imkanımız o nispette az olacaktır."

Savunma Sanayii Fonu yasası çıkarılmaz, başta Özal ve boyalı basın olmak üzere, holdingler büyük bir gürlütle kopardılar. Bir yandan uluslararası silah tekellerinin konuyla ilgilendiği, "Türkiye'ye silah teklifi yağıyor", "Silah pazarı kapışması" başlıklarıyla gazetelerde yer alırken, diğer yandan "savunma sanayii" tanımlaması dillerden düşmedi.

Evren, Kırıkkale'de tank topu tesislerini açarken, Türkiye'nin "jeo-politik durumu"ndan dem vurup, bu daldaki Türkiye'nin "bağımlılığını azaltması kaçınılmazdır" gibi haması nutuklar atarken, özel sektöre davetiye çıkarmaktan geri durmadı. Bununla da yetinmeyen Evren, roket toplarının yapıldığı günleri de görmek istediğini belirtirken, herhalde çok heyecanlanmış olacak ki, görmeyi hayal ettiği günlerin endişesini şöyle ifade etti: "Zira, roket topu yapamazsak, modern ordularla savaşma imkanımız o nispette az olacaktır."

"Jeopolitik durum", "savunma sanayii"ne bağımlılığın azaltılması" ve "modern ordularla savaşma imkanı", işte Evren paşanın "memleketin yüksek menfaatlerini" koruyan fikirleri bunlardır. ABD'nin bir dediğini iki etmeyen Evren-Özal, Türkiye'nin

"jeopolitik durumunu" gözönüne aldıklarında hangi "modern ordularla" savaşacaklardı! Uluslararası silah tekelleriyle içli dışlı yerli holdinglere hem mali olanak yaratıp hem davetiye çıkartarak "bağımlılık" nasıl azaltılacaktır!

Çok açık ki, "savunma" için silah sanayii bir yutturmacadır, "bağımlılığın azaltılması" bir kandırmacadır. Bunlara kimse inanmıyor, bunları artık kimse yutmuyor. Onun için de Savunma Sanayii Fonu gibi yasalar süngü zoruyla, Özal hükümeti eliyle halkımıza dayatılıyor.

Boyalı basının "teklif yağıyor" başlıklarıyla gürlütüsünü kopardıkları uluslararası silah tekellerinin "teklifleri" ise her nedense "Zirhl personel taşıyıcı" olarak bilinen tekerlekli araçlar montajında toplanıyor. Her fırsatta "elektronik sanayii" adı anılarak yüksek perdeden atılırken, pazarlıklar tekerlekli araçlar üretimindeki montaj sanayiiinde yürüyor. Görüşmek için Milli Savunma Bakanlığı'nın kapısını çaldığı ileri sürülen 8 yabancı firmanın altısının "teklifini" askeri tekerlekli araç oluşturuyor. Bu tekliflerin en çarpıcı olanı montaj gerçeğini ortaya koyması bakımından F.Alman Thyssen-Henschel şirketler gru-

buna ait. Thyssen-Henschel grubu "Marder" adıyla bilinen zirhl savaş aracı yapıyor. Ancak F.Alman ordusunda Leopard tankları kullanılmaya başlandığından, bu zirhl aracın imalinde kullanılan makina ve donanım bugün şirketin elinde kalmış. Türkiye'de Savunma Sanayii Fonu'nu duyan Thyssen-Henschel grubu hemen teklifi yapıyor: "Bu zirhl aracın üzerine bir tank kulesi bir de tank topu koyalım Türk tipi tank yapalım 'Türkiye'de". Şirket Evren'in "hisseyatını" anlamış gibi davranıyor. Roket toplarının yapıldığı günleri ve "modern ordularla savaşmayı" düşleyen Evren'e "Türk tipi" tank "teklifi" yapıyor. Elinde kalmış makina ve donanımla. Ne karşılığı? Evren-Özal çetesinin halkın ekmeğinden çalarak oluşturduğu Savunma Sanayii Fonu'ndan nasibini alarak.

Bu çarpıcı örnek, diğer silah tekellerinin ve yerli işbirlikçi holdinglerin "savunma sanayii" adı altında kurulan aralıktan nasıl çalıp çırpacaklarını gösteriyor. "Yağın teklifler" ve yerli holdinglerin beklentisi, Evren-Özal çetesinin "savunma sanayii" yutturmacası ile birlikte hepsi, halkın ekmeğinden kesilerek oluşan paraların paylaşılmasını, kasalarına aktarılmasını sağlayacaktır. Bundan başka bir şey değil. Kurulacak olan savunma sanayii değildir. Tersine, halk düşmanı bir silah montajı ve silah ticareti geliştirilecektir.

27. Kongre öncesi SBKP Programı: Her şey insan için...

SBKP MK'nin 15 Ekim 1985'te yapılan plenumunda, SBKP Programı'nın yeni biçimi üstüne tasarı, SBKP Tüzüğü'nde yapılacak değişiklikler ve SSCB'nin 2000 yılına kadarki dönemde ekonomik ve sosyal gelişmesinin temel doğrultusu üstüne tasarı görüşüldü ve onaylandı. SBKP MK Plenumu, bu belgelerin tüm halk tarafından tartışılmasını, partinin ve halkın deneyimine dayanan önerilerle zenginleştirilmiş olarak 27. Kongreye sunulmasını kararlaştırdı.

Bugün Sovyetler Birliği'nde milyonlarca Sovyet emekçisinin, komünistlerin ve partizın Sovyet vatandaşlarının katıldığı bu tartışmalar, toplumun tümünün iradesini ve gereksinimlerini hesaba katma olanağı yaratıyor.

SBKP MK Genel Sekreteri M. Gorbaçov, plenumda bu konular üzerine bir konuşma yaptı. Pravda gazetesinin 27 Ekim 1985 tarihli sayısında bu konuya ilişkin başyazı yayınlandı. Aşağıda Gorbaçov'un konuşmasının ve başyazının bazı bölümlerinin özetini sunuyoruz.

SBKP 26. Kongresi'nin kararı gereği hazırlanan SBKP Programı'nın yeni biçimi üzerinde konuşmasında Gorbaçov:

"Ülkemizde son 25 yıl içinde gözle görülebilir objektif nitelikli ciddi ekonomik ve sosyal gelişmeler gerçekleşti. Bu gelişmeler derinlemesine çözümlenmek, bugünkü ve uzun erimli hedefleri saptamak, bunlara erişilmesini sağlayacak yolları belirlemek, aynı zamanda partinin örgütsel, sosyal-ekonomik ve ideolojik çalışmalarına yeni yaklaşımını belirlemek gerekti. Uluslararası durum da programdaki görüşleri daha ayrıntılı olarak ele almayı, bunlarda kimi düzeltmeler yapmayı gerektirdi. Hem sımsal, sosyal alanda hem de devletlerarası ilişkilerde, tüm uluslararası ilişkilerde barış ilkesinin genel bir norm haline gelmesi için savaşım alanında güçlerin yer alımında meydana gelen değişmelerin yeni biçimde değerlendirilmesi gerekiyordu." temellendirmesini yaptıktan sonra, SBKP'nin temel teorik ve politik görüşlerinin sürekliliğine dikkat çekerek, konuyu özetle şöyle dile getirdi:

"Yaşam, partimizin 3. Programı'nın temel içeriğinin doğru olduğunu kanıtladı. Ülkemiz, bu programı uygulayarak, komünizm kuruculuğunun tüm alanlarında çok büyük gelişmeler sağladı. Üçüncü Program'ın temel teorik ve politik tezleri, programın şimdi yeniden kaleme alınmış biçiminde de yer alıyorlar. Teorinin geliştirilmesinde ve partinin

program hedeflerinde süreklilik sorunu, partinin teorik ilkelere bağlılığı ve bunları ardıcıl olarak uygulaması ve Marksizm-Leninizm'e bağlılığı sorunudur. Eğer SBKP, kendi çıkaracağı teorik sonuçlara ve yaptığı politik değerlendirmelere tam bir sorumluluk duygusuyla yaklaşmasaydı, dünya komünist hareketin çok büyük saygınlığı, Sovyet halkının büyük güvenine sahip olamazdı."

"Programın içeriğini zenginleştirirken, geliştirirken, biz aynı zamanda bunda yer alan ve zamanın sınavını verememiş bazı tanımlamaları eleştirel açıdan ele aldık. Bu, partimizin geleneklerine tamamen uygundur. V.I.Lenin'in belirttiği gibi, programın kimi noktalarını ve tanımlamalarını eleştirmek, her canlı parti için tamamen doğal ve gerekli bir şeydir."

Konuşmasında, yeni biçimiyle programı, "Bu, barış ve sosyal ilerleme için savaşım programıdır" şeklinde tanımlayan Gorbaçov ekonomik strateji üzerine sözlerini şöyleledi:

"Bu strateji, gerçekten tarihsel boyutta dönüşümlere yöneliktir. Ekonominin teknik bakımdan yeniden kurulmasının gerçekleştirilmesi, entansif gelişme rayına oturtulması, Sovyet ekonomisinin örgütlenmesinde yüksek bir düzeyin sağlanması sözkonusudur. Ve bütün bunlar, insan için, onun mutluluğu için yapıyor."

"2000'li yıllar için belirlenen hedeflere ulaşılması, herşeyden önce, verimlilik ve etkinliğe doğru dönüşümün ve ekonominin teknik modernizasyonunu gerçekleştirmenin ne denli hızla tamamlanacağına bağlıdır. Önümüzdeki 15 yıl içinde yaratılması öngörülen ekonomik potansiyel, boyutları bakımından, Sovyet erkinin kurulduğundan günümüze dek birleşmiş olan potansiyele hemen hemen eşit olacak, ulusal gelir ve sanayi üretiminin hacmi yaklaşık iki kat artacaktır. Aynı dönemde emek üretkenliği de 2,3-2,5 katına çıkacaktır."

Gorbaçov, SBKP MK Plenumu'ndaki konuşmasını şu sözlerle tamamladı:

"Tarihsel deneyim inandırıcı bir biçimde şunu kanıtıyor: Halkın mutluluğuna ilişkin en yüce özelemler, bunu dışlayan bir dâhi bile olsa, eğer milyonların akında ve yüreğinde yer etmişse, yalnızca soylu bir istek olmaktan öteye gidemez. İlerici fikirler ancak, halk yığınlarına mal oldukları zaman iler-

lemenin muazzam bir itici gücüne dönüşürler.

Leninci partinin politikası, onun aklı ve vicdanı, halkın görüşlerini, onun düşüncelerini özlem ve umutlarını doğru biçimde dile getiriyor. Ve biz eminiz ki, partinin uğrunda kendisini adanmış komünizmin yüce davası yenilmezdir."

Pravda gazetesinin "Süreklilik ve Yenilikçilik" başlıklı başyazısında, "Tartışmaya sunulan bu belge parti örgütlerinin, emek kolektiflerinin, geniş toplumsal katmanların yürüttüğü yoğun çalışmaların ürünüdür. Bu partimizin, sosyalist düzenimizin gerçekten demokratik doğasının açık bir kanıtıdır" denilerek özetle şu değerlendirmelere yer verildi:

SBKP'nin nihai amacı komünizmi kurmaktır. Bu amaç, emek insanlarının en yüce ülkülerini ve özelemlerini dile getirmektedir. İnsanlığın en büyük zekaları yüz yıllar boyu bu ülküleri ve özelemleri hayal etmiştir. Tasarı da komünist formasyonun en yüksek aşamasının çerçeveleri çizilmektedir.

Komünizm, üretim araçları üzerinde bütünsel halk mülkiyetinin egemen bulunduğu, toplu-

mun bütün üyelerinin tam sosyal hak eşitliğine sahip olduğu, insanların her bakımdan gelişmesiyle birlikte, bilim ve teknolojinin sürekli gelişmesi temelinde üretici güçlerin de büyüyeceği, toplumsal zenginliklerin bütün kaynaklarının gürül gürül akacağı ve "Herkesten yeteneklerine göre, herkese gereksinimlerine göre" biçimindeki yüce ilkenin gerçekleştirileceği sınıfsız toplum düzenidir. Komünizm, toplumsal özyönetimin yeretmiş olacağı, toplum yaranna emeğin herkes için başta gelen yaşamsal gereksinim, bilinçli zorunluluk olacağı, herkesin yeteneklerinin halk için en yararlı biçimde kullanılacağı özgür ve bilinçli emekçilerin yüksek düzeyde örgütlenmiş toplumdur.

Partinin bugünkü rotasının özünü, ülkenin sosyal-ekonomik gelişmesini hızlandırma anlayışı oluşturmaktadır. Parti bugün halkın önüne bu anlayışla çıkmakta, olağan 27. Kongre'sine bununla gitmektedir.

Komünist partisinin, Sovyet halkının toplumsal yaşamın bütün alanlarında eylemlerinin amaçlarını ve ödevlerini belirleyen program hükümlerinin temelinde bu anlayış yatmaktadır.

Yeniden kaleme alınan SBKP Program taslağının temel görüşü ülkenin sosyal-ekonomik gelişmesini hızlandırma yoluyla topluma nitel bakımdan yeni bir duruma ulaşmaktır.

Ekonomik strateji alanında bu, her bakımdan gelişmiş üretici güçlere olgunlaşmış sosyalist üretim ilişkilerine ve iyi işleyen ekonomik mekanizmaya sahip, yüksek düzeyde örgütlü ve efektif ekonomiye geçişi sağlamaktır. 2000 yılı sonuna kadar ülkenin üretim potansiyelini, nitel bakımdan kökten yenilemek koşuluyla, iki katına çıkarmak gereklidir. Bu dönüşümler herşeyden önce bilimsel-teknik ilerlemeyi hızlandırma temelinde gerçekleştirilecektir. Bilim tamamen dolaysız bir üretim gücüne dönüşecektir.

Sosyal alanda bu, Sovyet insanlarının yaşam ve çalışma koşullarını sürekli iyileştirmek; toplumsal ilişkilerin bütün temel alanlarında sosyal adalet ilkesini giderek daha tam gerçekleştirerek; sınıflar ve sosyal grupları ve katmanları birbirine yakınlaştırmak, kafa ile kol emeği, kent ile köy arasındaki özlü farkları gidermek; ulusal ilişkileri mükemmelleştirmek, ülkemizde bütün ulus ve halklar arasındaki

kardeşçe dostluğu pekiştirmek.

Politik alanda bu, Sovyet demokrasisini mükemmelleştirmek, emekçilerin, onların kolektif ve örgütlerinin, devlet ve toplum yaşamında sorunların çözümüne hergün aktif ve etkin bir biçimde katılımı temelinde, halkın sosyalist özyönetimini giderek daha tam gerçekleştirmektir.

Tinsel alanda bu, uyumlu gelişmiş toplumsal bakımdan aktif, ruhsal zenginliği, moral temizliği ve fiziksel mükemmelliği kendinde birleştiren kişiliğin biçimlenmesidir. Tasarıda, ideolojik-egitimsel çalışmalar, halk eğitimi, bilim, kültür, edebiyat ve sanat alanında somut ödevler saptanmaktadır.

Taslağın bütün içeriği şunu göstermektedir: İnsan faktörünü aktifleştirmek, yalnız bölünmez bir bütünsellik içinde uygulanan iyi düşünülmüş bir ekonomik strateji, güçlü bir sosyal politika ve kararlı bir ideolojik-egitimsel çalışmayla olanaklıdır. İnsan faktörü olmadan, ortaya konan ödevlerin hiçbirini yerine getirilemez. Çünkü, tarihsel amaçlar ne kadar geniş boyutluysa, milyonların bu amaçlara ulaşılmasına tutarlı bir ilgiyle, bilinçle ve aktif katılımı o kadar önemlidir.

Arjantin'de faşist generaller mahkum oldu ...darısı bizimkilerin başına...

Darbeler diyarı Latin Amerika'nın bir ülkesi olan Arjantin'de halk yıllardır özlediği bir gün yaşadı: 6 Aralık 1985'te 7 yıllık faşist diktatörlüğün elebaşlarından olan generaller, mahkeme tarafından çeşitli cezalarla mahkûm edildiler.

24 Mart 1976'da bir darbe ile iktidara el koyan generaller döneminde, onbinlerce kişi tutuklanmış, işkenceden geçirilmiş, 30 bin dolayında kişi ise ortadan kaldırılmıştı. Tüm bunların sorumluları olarak mahkeme önüne çıkarılan generallerin yargılanması sırasında yüzlerce tanık dinlendi; yakınları işkenceden geçirilmiş, kaybolmuş olan onbinlerce insan çeşitli gösterilerde bulundular. Katillere hak ettikleri cezaların verilmesini talep ettiler.

Mahkeme, faşizm döneminin Devlet Başkanlığını yapan General Jorge Videla ile her iki cunta döneminde görev almış olan eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Emilio Massera için ömür boyu; Videla'nın halefi gözüyle bakılan eski Devlet Başkanı General Roberto Viola için 17 yıl; eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Orlandi Agosti için ise 4,5 yıl hapis cezası verdi.

1983 yılında yapılan seçimlerde işbaşına gelen Alfonsin, kitlelerin yükselttiği istem karşısında -ki bu istemi en çok yükselten cunta döneminde çocukları kaçırılan, öldürülen annelerin kurdukları "MAYIS ALANI ANNELERİ" örgütü gelmekteydi- iktidara geldiğinde generallerden hesap soraçağını; kaybolanların başlarına gelenleri araştıracağını, suçluları saptamak için bir komisyon kuracağını vaatmişti. Seçildikten sonra Alfonsin, ilk olarak generallerin kendileri için çıkardıkları "AF" yasasını iptal etti. Birçok Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri'nden yüksek rütbeli subayı görevinden aldı.

Evet... Arjantin'de demokrasi güçlerinin verdikleri kararlı

mücadele sonucunda, 7 yıl boyunca ülkeyi bir kan deryasına çeviren faşist generallerden hesap soruldu. Generaller ve onların destekçilerinin yaptıkları karşısında hafif kalkan bu cezalar yine de: Demokrasi düşmanlarının yaptıklarının yanlarına kalmadığını gösterdi. Bu, Arjantin somutunda, demokrasi güçlerinin, ABD emperyalizminin desteklediği askeri-faşist yönetimler için küçük de olsa bir uyarısı oldu.

Türkiye'de ise, halklarımız 5 yıldır misli görülmemiş bir baskı, zulüm ve sömürü altında yaşamaktalar. Onbinlerce insan salt düşüncelerinden dolayı zindanlara doldurulmuş. Yüzlerce insan sokaklarda kurşunlanarak; yüzlercesi ise işkencehanelerde katledildiler. Onlarca kişi faşist Evren'in "evet" sözü ile darağaçlarına çekildiler. Ülke bir baştan bir başa devlet terörü altında cehenneme çevrildi. Gün yok ki, analar, bacılar, ellerinde çocuklarının, eşlerinin kanlı çamaşırlarıyla; işkenceden sakat bırakılmış olanlar bizzat; partiler, "yetkili merciler"e başvurmasınlar. İşkencelerden bahsetmesinler, uygulamalardan vazgeçilmesi talebinde bulunmasınlar. Ama Evren-Özal çetesinin bunlara hiç aldırış ettikleri yok. Anlaşılan bu faşist guruh, Arjantin'de generallerin başlarına gelenleri duymamışlar, duymamazlıktan geliyorlar.

Merak etmeyin baylar. Tüm Türkiye ve Türkiye Kürdistanı demokrasi güçleri, ülkeye demokrasi getirdikleri zaman, dönemin sorumluları olan sizlerden hesap soracaklardır. Sizler, yavrularına, eşlerine, yakınlarına işkenceler yaptığınız, öldürdüğünüz, sakat bıraktığınız, hapislerde çürüttüğünüz analara, bacılara, eşlere teslim edileceksiniz. Onlar sizi yargılayacaklar. Tabii, sansızın yaver giderde, baş destekçiniz, külu-kölesi olduğunuz ABD ve onun gizli örgütleri, İran Şah'ı veya Vietnam canavarı Van Tio gibi size de yardımcı olur, ilerici, devrimci güçlerin ellerinden kurtarırlarsa ne ala... Yoksa vay başınıza geleceklere.

İleri gidemeyenlerin geriye düşmesi kaçınılmazdır Dönemeçteki Yunanistan

ülkelerle ilişkilerde belli adımlar atılmasına rağmen, bunlar sınırlı kaldı.

Dış politika alanında ise, Filistin halkıyla, diğer ulusal kurtuluş hareketleriyle ve sosyalist ülkelerle olumlu bir diyalog kurulmasına ve Balkanlar'ın atom silahlarından arındırılması gibi barış yanlısı bir tutuma rağmen, anti-emperyalist doğrultuda, kitlelere söz verilen temel adımlar atılmadı; Yunanistan NATO'dan çıkmadı, 1983'te ABD üsleri beş yıl süreyle uzatıldı.

Diğer yandan, işçilerden ve köy emekçilerinden yana alınan sözkonusu tedbirler ile, sözde de kalsa, kimi anti-emperyalist çıkışlar bile, ABD emperyalistlerini, iç ve dış tekelileri rahatsız etmeye yetti. Onlar, PASOK yönetimine karşı açık ya da örtülü tavır aldılar. Yatırımlar düştü, işsizlik oranı yükseldi. Reagan'ın, bir uçak kaçırma olayını bahane ederek Atina havaalanını boykot çağrısından sonra Yunanistan'ın turizm gelirlerinde de düşme görüldü.

Yunanistan'ın dış borçları ise şu anda 15 milyar dolar civarındadır ve bazı hesaplara göre bunun da üstünde. Bu yılki bütçe açığı ise 2 milyar doları aşiyor.

Sözkonusu ciddi ekonomik sorunlar PASOK iktidarını sıkıştırıyor ve bundan yararlanan emperyalist güçler ve Yunan kapi-

talistleri, PASOK'u ekonomik alanda ve dış politikada kendi tercihleri yönünde davranmaya zorluyorlar. Bu ise, IMF reçetelerinin Yunanistan'da da uygulanması, ücretlerin dondurulması, emekçilerin zararına özel sektörün teşvik edilmesi, dış politika alanında da emperyalistleri rahatsız eden çıkışların terk edilmesidir.

PASOK'un, son genel seçimlerden kısa süre sonra aldığı yeni tedbirler, onun böylece bir yola yöneldiğine ilişkin işaretlerdir. Parti içinde, emekçilerden yana reformcu ve radikal tedbirlerin alınmasını savunanlar tasfiye edilmekteler. Yunan parası yüzde 15 oranında devalüe edildi, yeni vergiler getirildi, ücretler ve fiyatlar donduruldu. Fiyatları kontrol gerçekte kolay olmadığından, bu esas olarak ücretliler aleyhine sonuç verecektir. Hükümet, özel sektörü teşvik niteliğinde yeni bir tedbirler paketini ise elde hazır tutuyor.

İşte Ekim ve Kasım aylarındaki yoğun direnişleri, genel grevi yaratan gelişmeler bunlardır. İşçi sınıfı ve diğer emekçi halk kesimleri bu politika değişikliğine evet demiyor. Onlar, PASOK'tan, söz verdiği radikal dönüşümler yolunda adım atmasını, NATO'dan çıkılmasını, ABD üslerinin kaldırılmasını, ekonomide özel sektörün elinde bulunan kilit iş-

letmelerin kamulaştırılmasını istiyor.

Gerek Yunanistan, gerekse PASOK bakımından ilişkiler burada yumaklaşıyor. Ya iç ve dış tekelilerin, emperyalistlerin isteklerine boyun eğmek -ki bu Yunan halkına birşey kazandırmayacak, tersine, sağcı hükümetlerin yaptığı gibi, onu emperyalist sisteme daha da bağlayacak ve emekçilerin daha ağır biçimde sömürülmesine yol açacak ya da radikal dönüşümlere girişmek, emperyalizmle bağımlılık ilişkilerine tümüyle son vermek, ekonomik alanda cesur adımlar atmak, ekonomide kilit niteliğindeki sanayi kuruluşlarını ve işletmeleri kamulaştırmak, sosyalist ülkelerle ekonomik ve politik ilişkileri güçlendirmek ve daha ileri devrimci dönüşümlere hazırlanmak.

PASOK bütün bunları yapabilir mi? Elbette hayır! Bugünkü yapısı, politikası, tereddütü tutumu ile bu olanaksız.

O, birzamanlar Ecevit'in yaptığı gibi, kendi solunu karşıya alıyor ve sağla aynı kefeye koyuyor. Oysa, işçi sınıfı içinde iyi örgütlü Yunanistan Komünist Partisi ve diğer sol örgütlerle sıkı bir cephe kurarak bu adımlar atılabilir. Ancak, öyle görünüyor ki PASOK yönetimi, sahip olduğu kitle desteğine rağmen, bunu göze alacak durumda değil ve düşünmüyor. O, öteki Avrupa sosyal demokrat partilerinin bilinen yolundan yürüyecek gibi görünüyor. Bu ise, Yunanistan'da bir sağa dönüşüm ve PASOK'un daha da evcilleşmesi olacak.

İleri gidemeyenin geriye düşmesi kaçınılmazdır.

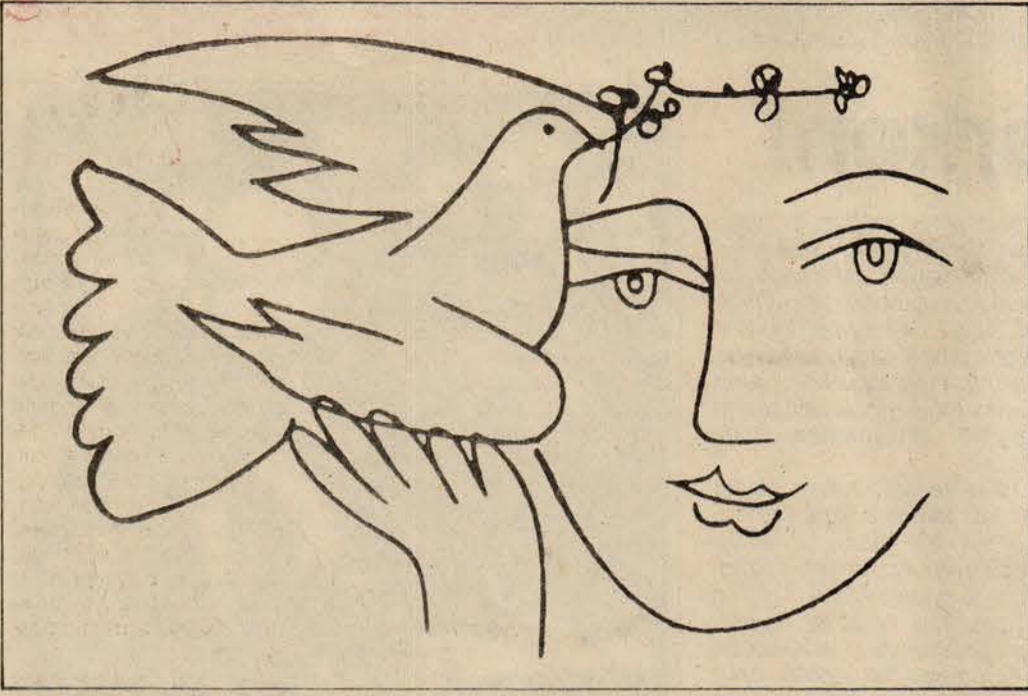
Yunanistan'da Ekim ayında patlak veren ve Kasım ayı boyunca gelişen olaylar, ülkenin karşı karşıya bulunduğu sorunları ve PASOK iktidarının çelişkilerini öne çıkardı.

Andreas Papandreo'nun liderliğindeki PASOK, kitlelere ekonomik, sosyal ve dış politika alanında önemli vaatlerde bulunarak 1981 seçimlerini kazandı. O, ülkeyi NATO ve AET'den çıkaracağını, ABD üslerini kaldıracağını, bağımsız bir dış politika izleyeceğini, kapitalistlerin elindeki önemli sanayi kuruluşlarını kamulaştıracağını, hatta ülkeyi sosyalizm yoluna sokacağını söylemişti.

Bu yılın Mayıs ayında yapılan genel seçimlerde de PASOK, oyların yüzde 46'sını alarak ikinci seçim zaferini sağladı ve parlamentoda çoğunluğu elde etti. Ancak son olaylar da, tek başına bunun ülkeyi kolayca yönetmeye yetmediğini gösteriyor.

PASOK, hükümet kuruşundan bu yana, kitlelerden yana bazı olumlu çalışmalar yaptı. Örneğin, ilk elde işçi ücretleri yüzde 32 oranında yükseltildi ve ücret artışları, fiyat artışlarının gerisinde kalmayacak biçimde bir sistem getirildi. İşletmelerde işçilerin yönetime katılması yönünde adımlar atıldı. Kırsal kesimde kooperatifler teşvik edildi, alt yapı çalışmalarına ve sosyal hizmetlere hız verildi.

Ancak, özel sektörün elinde bulunan kilit sektörlerin -gübre, çimento, petro-kimya, gemi yapımı sanayii gibi- kamulaştırılmasından söz edildiği halde, bunlar gerçekleştirilemedi. Yunanistan AET'den çıkmadı, tersine, bundan artık söz edilmez oldu. Sosyalist

Barışı savunanlara özgürlük !

Baştarafı 1. sayfada

Askeri Yargıtay bu kararıyla, Evren-Özal rejiminin hukuk ve mantık tanımayan, hergün bir insanlık suçu işleyen, barış düşmanı politik tutumunu bir kez daha sergilemiş oldu. Aldığı kararın gerekçesini 1 ay sonra açıklayacağını bildiren Askeri Yargıtay, en erken 1986 yılının ikinci ayında başlayacağı tahmin edilen yeni duruşmalar boyunca "eksik soruşturmanın tamamlanması" gerekçesiyle Barış-Derneği yöneticilerini yeniden yargılamayı deneyecek.

Barış ve demokrasi güçlerinin ülke içinde ve dışında yükselttikleri dayanışma başta başkan Mahmut Dikerdem olmak üzere Barış-Derneği yöneticilerinin teröre, zorbalığa ve her türlü baskıya boyun eğmeyecek, hiç ödün vermeden barışı ve bağımsızlığı savunmaları Evren-Özal diktatörlüğünü köşeye sıkıştırmıştır. Baş eğmeyen, teslim olmayan barışçılara diktatörlük mahkumiyet kararı vermemektedir. Diktatörlük bugün, Türkiye'nin Avrupalı sahte dostlarıyla girdiği pazarlık sonucu, "taviz veriyor" görünmekten bile çekinmemektedir. Evren-Özal çetesi ve ona sıkı sıkıya yapışmış işbirlikçi holding sürüsü, Avrupalı sözde demokratların göstermelik demokrasi ölçütlerine bile tahammül edemeyecek kadar Amerikancıdır. ABD emperyalizminin barış ve insanlık düşmanı politikasını bu denli benimseyen bu uğursuz sürü, barışı savunanları serbest bırakmanın faşist rejimde açacağı gedikten ötesine korkmaktadır.

Askeri Yargıtay'ın, emrinde olduğu diktatörlüğün politikasını yansıtan kararına, Avrupa Parlamentosu'ndan bir muhafazakar parlamenter, tutuklular kaldırılmış olsaydı herşey rayına girmiş sayılacaktı. Bu insanlar terörist olmadıklarına göre

neden içerde tutuluyorlar bir türlü anlamıyorum" şeklinde "tepki"siyle, Batının bu konudaki iki yüzünü, kendi demokratik kamuoyu karşısındaki acizini gösteriyor. Öte yandan, yüksek düzeydeki bir Türk diplomatı da, "hem iyi ilişki kurulmak isteniyor, hem de hiç kimse anlamadığı bir inat ile bu insanlar hapiste tutuluyor. Bu durumu Batılı müfettişlerimize anlatamamaya bir vaziyete girdik" diyor. Burada "anlaşılmayan" ve "anlatılmayan" nedir? Çok açık ki, barışı savunanları tutuklamanın ve ABD emperyalizminin savaş kundacı politikasını savunmanın, iler tutar tarafı yoktur. Hem barışı savunanların tutuklanmasından yakını gözüküceklerin, hem de savaş kışkırtıcısı emperyalist politikanın "diplomati" olacaktır. Yüksek düzeydeki diplomasinin herşeyye kadir, her kalıba uyan kaypak yöntemlerinde bile bu tutuma yer yoktur.

Şimdi, Barış-Derneği davasına yeniden bakılacaktır. Yeni duruşmalar, hiç kuşkusuz, barışı savunanlara karşı, Evren-Özal çetesinin yeni tehditlerine sahne olacaktır.

Mustafa Suphileri anarken!

Baştarafı 8. sayfada

rında bir yandan militarizm, savaşlara karşı çıkarken, öte yandan ulusların kendi yazgılarını özgürce belirlemelerini ve proleter enternasyonalizmini savunuyordu.

Mustafa Suphi Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının gerçek kurtuluşu için, sömürü düzeninin, kapitalizmin kökünün kazanması gereğine inanıyordu. 1919 yılında Türk Enternasyonalist Sosyalistleri-Komünistleri adına Komünist Enternasyonal'in Birinci Kongresi'ne katılan M.Suphi Kongre'de yaptığı konuşmada "bizim, Türk sosyalistleri-

nin başlıca ve ilk görevi doğuda kapitalizmin köklerini kazıdır" derken TKP'nin Birinci Kongresi'nde yaptığı konuşmada da sınıf savaşının hedefini şöyle gösteriyordu: "Komünist Partisi için memlekete musallat olan düşmanları kovmak nasıl bir görevse, içte halkın sırtından geçinen yağmacı asalak sınıfları da hazır iyicilik halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak da o derece esaslı bir görevdir... Soyulmuş, sömürülmüş bir Türkiye için biricik kurtuluş yolu, komünizm yoludur".

Diktatörlük Amerikancı tutumuna, barışı tehdit eden konumuna, demokrasiyi yok eden faşizmi kurumsallaştıran uygulamalarına, baskı, terör ve işkenceci politikasına karşı çıkan herkese gözdağı vermek için bu davayı silah olarak kullanmaya çalışacaktır. Aynen Barış-Derneği yöneticileri gibi ödün vermeden, baş eğmeden bu tehditlere karşı çıkmak insanca ve özgür yaşamak isteyen herkesin görevidir. Barış-Derneği yöneticilerine özgürlük istemek, barışı savunanları yargılatmamak, yeni duruşmalarda tekrar diktatörlüğü yargılamak mümkündür. Barışı savunan bu onurlu, namuslu insanların, teslim olmayan direnen bu insanların yanında olmak, özgürlük ve demokrasi istemenin temel koşuludur.

Doktorlar niçin yargılanıyor ?

Baştarafı 1. sayfada

bakani, bakanları bu öneriye karşılık ne yapar? Adalet Bakanı eliyle dava açtırır. Hapis cezasıyla tehditler savurur. 12 Eylül'den bu yana politik nedenlerle 27 idam cezasını infaz eden, Askeri Yargıtayca onaylanmış 76 idam dosyasını meclise gönderen, toplam 471 idam hükümlüsünün yargıtay ve meclisin kararını beklediği Evren-Özal diktatörlüğü, temel görevi insanı yaşatmak olan doktorların önerisine dahi tahammül edemiyor. Silah ve süngü zoruyla kurulmuş, işkence ve cinayetle ayakta durabilen diktatörlük, doktorların bu demokratik ve insanca önerisinden, bu önerinin arkasından yürüyecek doktorlardan, demokratlardan, aydınlardan, haksızlığın giderilmesini isteyen binlerce tutuklu ailesinden ve bu konuda oluşacak kamuoyundan ürküyor. İleri sürülen her demokratik talep, insanca yaşama ve çalışma için istenen her hak,

Barış güçlerinin kazanımı: 1986 Barış Yılı

Baştarafı 1. sayfada

luş bildirgesi temelinde, barışı, uluslararası güvenliği ve işbirliğini geliştirerek, anlaşmazlıkları barışçı yollardan çözümlenecek yoğun ve etkili çaba göstermesini teşvik etmek,

Barışın korunması ve geliştirilmesinde temel uluslararası platform olarak Birleşmiş Milletler'i güçlendirmek, Günümüz koşullarında barışın temel gerekleri ola-

rak,

- barış, ekonomik gelişme ve sosyal ilerleme arasındaki karşılıklı ilişkilere,

- silahsızlanmaya ve nükleer bir felaketin önlenmesine olan ivedi ihtiyaca,

- ırk ayrımcılığının ortadan kaldırılmasına,

- barışın temel bir ögesi olarak insan hak ve özgürlüklerinin uygulanmasına,

- barışın, yiyecek, barınak,

sağlık, eğitim, iş ve çevre gibi temel insan ihtiyaçlarının karşılanmasının bir koşulu olduğuna,

- eğitim, bilim, kültür, din örgütlerinin ve basın-yayının önemli rol oynadığı ve çeşitli sosyal grupların, özellikle kadın, gençlik, savaş görmüş kuşak ve meslek örgütlerinin etkin katılımını gerektiren barış içinde yaşamaya hazırlık sürecine dikkatleri çekmek ve yansıtmak.

İnsan hakları pazarlık konusu

Baştarafı 1. sayfada

bir ülkede "demokrasiye geçiş sürecinin hızlandığı"ndan nasıl söz edilebilir? Görünen odur ki, başta Fransa'nın "sosyalist" başkanı Mitterand olmak üzere, İsveç ve diğer Avrupa ülkeleri, Türkiye ile olan trafiği sıklaştırıyorlar. Fransa, Türkiye'ye askeri yardım çabasına girmiş durumda. Yine birçok İsveç firması Türkiye'de yatırımlarda bulunmak için başvuruda bulundular. Açık olan şu ki, İskandinav ülkeleri ve Fransa, Türkiye pazarından pay kapmanın ön hazırlıklarını yapıyorlar. Bu devletler de, NATO'nun Güneydeki sadık bekliliğini yapan Türkiye'nin, insan haklarını ayaklar altına almasına, onbinlerce insanın zindanlarda tutulmasına, insanlık dışı işkencelerden geçirilmelerine göz yumacaklar. Ve tüm bunlar, şikayette bulunan ülkelerin belirttiği tarih olan 1982'den beri sistemi yapıldı, daha önceleri de yapıldı, bugün de yapılıyor. Bu da gösteriyor ki, davacı ülkelerin gerekçelerinde hiçbir değişme olmamıştır ve böylesine bir dönemde dava geri alınıyor.

5 ülke, şikayetlerini geri aldıklarını açıkladıkları bir dönemde, cunta adına çeşitli zamanlar da, çeşitli platformlarda sözcülük yapan Prof. Mümtaz Soysal da İsveç'te 5 aralık günü, İsveç Dış Politika Enstitüsü'nün düzenlediği bir konferansta konu ile ilgili olarak konuştu. Soysal, konferansta Türkiye'nin demokrasiye döndüğünü ve Kürt halkı üzerinde bir baskının olmadığını ileri sürdü; cunta tarafından zindanlara

Kim kime söz veriyor? Faşist cunta ve onun kukla hükümeti mi tüm bunları yapacak? İzinli basına bile konu olan işkenceleri, faşist Kenan Evren'e bağlı Devlet Denetleme Kurulu mu soruşturacak? Evren-Özal çetesi mi "İnsan hakları sözleşmesi gereğince kimseye kötü muamele yapılmayacağı" ilkesine uyulması için "emir" verecekler? Yani özetle, faşizmi faşistler denetleyecek!.. Gülerler adama.

Türkiye'de işçi sınıfının tüm temel hak ve özgürlüklerinin elinden alındığı, 12 milyonu aşkın Kürt halkının görülmemiş bir baskı ve zulüm altında tutulduğu, sol düşüncenin, sol partilerin yasaklı olduğu

diktatörlüğün zayıf yanlarını ortaya çıkarıyor, onu zorluyor. Evren-Özal çetesi bu gelişmeyi her türlü tehdite başvurarak önlemeye çalışıyor.

Tüm doktorlar mesleklerine, "ana rahmine düştüğü andan itibaren insanın sağlığını korumaya, insanı sakatlıklardan, hastalıklardan kurtarmaya" yemin ederek başlıyorlar. Yani doktorların görevi insanı yaşatmaktır. TTB'nin, idam cezalarının ceza yasasından çıkarılması önerisi, görevlerinin ve insanlığı karşı sorumluluklarının doğal, haklı bir ürünüdür. Bu yıl, insanlığı nükleer bir felaketten korumak için gösterdikleri çalışmalarından ötürü Nobel Barış Ödülü, Uluslararası Nükleer Savaş Önleme Hekimler Birliği'ne verildi. Oysa ülkemizde, TTB Merkez Konseyi eski başkanı Dr. Erdal Atabek, barışı savunduğu için zindanda tutuluyor. Evren-Özal diktatörlüğünün emriyle yargılanan doktorların savunma avukatı Faruk Erem, davanın Merkez Konseyi üyelerinin tasfiyesi için açılmış bahane bir dava olduğunu belirterek, "Savcılığın iddiası hiçbir bilimsel temele dayanmıyor. Bu iddiaya seçime gelen üyelerin dağıtılması isteniyor" diyor. Diğer savunma avukatları da davanın, hukuk üstünlüğü ve demokratik devlet ilkesine aykırı olduğunu ve doktorların görevlerini gereğini yerine getirdiklerini söylüyorlar. İdamlara karşı çıkmayı yasaklayan bir tek kanun maddesi bulunmadığını vurguluyorlar.

Evren-Özal çetesi silah zoruyla kurdukları rejimde bile güven duyuyorlar. Her demokratik talep onları sarsıyor.

atılmış 80 bin politik tutukluyu da terörist ve cinayet işlemiş insanlar olarak gösterdi.

Mümtaz Soysal, 12 Mart 1971 faşist darbesiyle üniversitedeki demokrat tavrı nedeniyle "komünizm propagandası yapmak" suçundan dolayı tutuklanmış ve hakkında koşuşturma açılmıştı. Ama yine bu "demokrat" prof. bugün kalkmış faşist cuntanın sözcülüğüne soyunuyor, onun adına uluslararası platformlarda haklarını savunuyor. Bunlara yetinmiyor Bay Soysal. Tüm dünya alem tarafından kabul edilen Ermeni soykırımını da inkar ediyor. Böyle bir şeyin olmadığını söyleyebiliyor.

Söz konusu ülkeler 1982 yılında Türk faşist cuntasını İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikayet ettiklerinde, tüm Türkiye ve Kürdistanlı sol güçler, bunu olumlu bulmuşlardı. Ama bugün bu ülkelerin böylesine bir davranışa girmelerini de kınama göreviyle karşılaşıyorlar.

5 ülke, şikayetlerini geri aldıklarını açıkladıkları bir dönemde, cunta adına çeşitli zamanlar da, çeşitli platformlarda sözcülük yapan Prof. Mümtaz Soysal da İsveç'te 5 aralık günü, İsveç Dış Politika Enstitüsü'nün düzenlediği bir konferansta konu ile ilgili olarak konuştu. Soysal, konferansta Türkiye'nin demokrasiye döndüğünü ve Kürt halkı üzerinde bir baskının olmadığını ileri sürdü; cunta tarafından zindanlara

DiSK'in açılması güncel istemdir

Baştarafı 1. sayfada

Rejim, faşist keyfilik ve yasa tanımazlığıyla -ki kendi yaptıkları faşist karakterli yasalara bile bağlı kalmıyor- böyle bir istemi kendi isteği ile yerine getirmeyecektir, kuşkusuz. Beş yılın bugüne kalan bütün mirası bu gerçeğin kanıtlarıyla dopdolu. Rejimin bu konudaki niyetlerinin bilinmesine rağmen yine de bu istemi açıkça dile getirmenin önemi büyüktür.

Çünkü cunta, Türkiye sendikal hareketinin bütününe amansızca saldırarak daha başından DiSK'e darbe indirdi. Sendikalara düşmanlıkta başlıca ideolojik kışkırtma

aracı olarak DiSK'e kara çalmayı seçti. DiSK'in şahsında işçileri sendikalarına karşı güvensiz konumlara çekmeyi denedi. Ama, artık işçileri aldatmak olanaklı değil. DiSK'in ve onun savaşım tarihinin önemini ve yaşamsallığını kavrayanların sayısı hızla artıyor. Bu bakımlardan, en başta DiSK'in açılması istemi, faşizmin sendikaları itibarsızlaştırmayı temel alan politikasına darbe indirecektir.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

DiSK'in açılması için savaşım, öteki bütün yıkıcı sorunların çözümü için ortak çaba gösterilmesini öne çıkaracaktır. Türk-İş bu istem konusunda tutum almaya zorlanmalıdır.

Türk-İş'te işçilerin kararlı sesi

Baştarafı 1. sayfada

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilme istediği hareketliliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilme istediği hareketliliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilme istediği hareketliliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilme istediği hareketliliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilme istediği hareketliliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne

ve sendikal hakların büyük ölçüde budanmasına karşı ses çıkarmayan, hatta rejime bu konuda suç ortaklığı yapan Türk-İş yönetimi, artık köşeye sıkışmıştır. İşçi sınıfı, mahkum edilme istediği hareketliliğe boyun eğmeyecektir. Kendi sınıf gücüne güvenerek, şanlı mücadele geleneklerinden ve birliğinden güç alarak, mücadelesini sürdürecektir.

Burjuvazi, işçi sınıfının hareketlenmesinden ölümüne

korkmaktadır. Demokrasi varisi geçinenleri dahi, işçilerin demokratik haklarını savunmalarını suç; hareketsiz ve suskun kalmalarını ise erdem gibi göstermek sevdi-sindadır. Ama işçilerin böyle masallara karnı toktur. "İtidal" çağrılarını kimden gelirse gelsin sökmeyecektir. İşçiler cuntanın çizdiği yasal çerçevede içinde kalmayı, yani aslında eylemsizliği öneren akıl hocaları da bunu çok geçmeden anlayacaktır.

Mustafa Suphileri anarken!

28-29 Ocak günleri Türkiye'deki sol güçler için yurtseverliğin, cesaretin, azmin, yenilmezliğin bir simgesidir. 1921 yılında Ocak ayının 28'ini 29'una bağlayan gece Türkiye halkının yetiştirdiği büyük komünist ve yurtsever, Türkiye'de Marksizm-Leninizm ülkülerinin, komünist fikirlerin kök salmasında aralıksız çaba harcayan Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, hunharca öldürülmüştü. Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu ve ilk başkanı olan Mustafa Suphi öldürüldüğü zaman henüz 38 yaşındaydı. Burjuvazi onu katletmişti ama onun önderliğinde Türkiye'de yeşeren sol fikirleri, sınıf savaşını, onun ardında bıraktığı değerli yapıtı çökertmeyi başaramadı. Tersine Mustafa Suphi'nin uğruna savaştığı ülküler çok daha derinlere kök saldı, geniş kesimleri kucakladı, onun yaşamı ve ülküsü tüm ilerçilere, sol güçlere örnek oldu. Mustafa Suphi ardında potansiyelleri ve dayandığı temelleri ile güçlü bir sol hareket bıraktı. Bunun güçlü kanıtlarını günümüzde bulabiliriz. Bugün faşist dikta-törük akla gelen her yöntemle başvurmasına karşın her seferinde yenik düşüyor. Tutuklamalardan işkencelere kadar en ağır baskı yöntemleri, sol güçleri birbirine düşürüp bölme çabalarından, sol örgütler ve partiler hakkında karalama, yalan, iftira kampanyalarına, yöneticilerini sürgüne zorlamaya, ya da yıllar yılı hapis cezalarına mahkum etmeye kadar her yolu deneyen diktatörlük, beklediği yığınlık, bölünüp dağılımlık, gerileme yerine güçlü çıkışlarla karşılaşılıyor. Diktatörlüğün saldırılarına karşı sol partilerin oluşturduğu Sol Birlik bunun en güçlü kanıtıdır.

Mustafa Suphi'nin uğruna savaştığı, hatta canını vermekten çekinmediği ülküler, bugün tüm sol güçlerin uğruna savaştıkları temel istemlerdir. Mustafa Suphi her-

şeyden önce bir komünist, ateşli bir yurtseverdi. Mustafa Suphi Anadolu'da ulusal kurtuluş savaşına katılmak için yurda döndüğünde öldürülmüştü. O bu savaş içinde komünistlerin ülkenin bağımsızlığı ve gelecek düzen için çabalarını örgütlemek üzere Anadolu'ya gelmişti. Mustafa Suphi işçi sınıfının, emekçi halkın kurtuluş yolunun açılması için en başta ulusal bağımsızlığın kazanılması gerektiğini savunuyordu. Bu nedenle ülkeyi işgal eden emperyalist güçlere karşı savaşın yoğunlaştırılması gereğini inanıyordu. Komünistler, işçi sınıfının kurtuluşunu savunan herkes bu savaşın en ön saflarında yer almalıydı. Öte yandan Mustafa Suphi

emperyalizme karşı güçlü bir savaş verebilmek ve bağımsızlığı kazanmak için tüm ulusal güçlerin ortak düşmana karşı birlikte savaşma atılımını savunuyordu. "Tarihi Görev" başlıklı yazısında bu konuda şunları yazmıştı: "... biz ulusal savunma şeklinde başgösteren başkaldırmaya, ortak düşman tarafından bu hareketin söndürülmesine imkan vermemek için her türlü yardımı, bu yardım tutucu milliyetçilere bile olsa tarihin bize yüklediği bir görev olarak biliyoruz." Bir başka yazısında ise Mustafa Suphi halka şu çağırıyor: "Beynelmilel cihangirlik ve emperyalizme karşı elinden geldiği kadar karşı dur. Memleketin içinde hiçbir bölük ya-

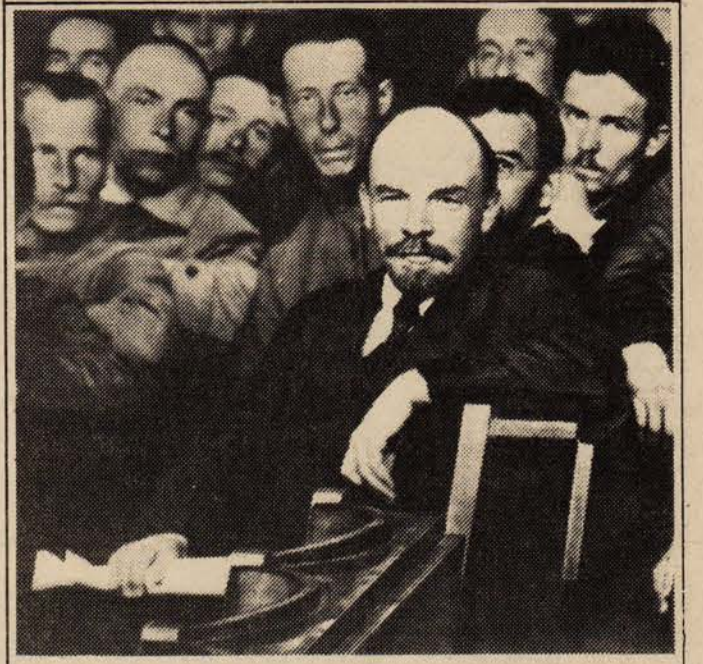
bancı asker kalmasin. İngiliz ve Fransız emperyalistlerine, onların yardakçısı Yunan ordusuna bir karış verme. Onlara hiçbir demiryolu, fabrika, hiçbir liman, iskele terketme. Ecnebi madrabazların, senin kanını emen bölüklerin memlekette dolaşmasına karşı dur."

Türkiye işçi sınıfının büyük önderi Mustafa Suphi'nin bu sözleri 60 küsur yıl sonra ABD emperyalizmine bağımlılığa son verilmesini, ABD ile imzalanmış olan ikili kölelik anlaşmalarının yırtılmasını, yurdumuzu bir uçtan öbür uca ağ gibi sarmış olan askeri üslerin sökülüp atılmasını, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşlarının dayattığı işsizliği, yoksulluğu katmerleştiren ekonomi politikalarına son verilmesini isteyen tüm sol güçlere ışık tutuyor.

İttihat ve Terakki dönemi despotizmine, İttihatçıların ülkeyi savaş serüvenlerine sürüklemeye planlarına karşı çıkan Mustafa Suphi o dönemi değerlendirirken şu satırları yazmıştı: "Biz... Türk gençliğinin saldırgan, şöven İttihat ve Terakki siyasetine karşı ayaklanan kısmı, bir taraftan memleketi ve rençber halkı felaketten felakete sürükleyecek muharabelere son vermeye çalışırken öte yandan Anadolu'ya hayat verecek zemin ve yol arıyorduk. Bu gelişme bize göre, içerde Makedonyalıların, Arnavutların, Arapların, Kürtlerin, Ermenilerin vb. uygarlık, özerklik ve bağımsızlıklarına yetenek ve eğilimleri derecesinde yol vererek özgür ulusların özgür birliği halinde, 'ulusal dayanışmalar' vücut bulacaksa, dıştan da Alman ve İngiliz emperyalizminden ziyade uluslararası işçi hareketine dayanarak kuvvet alabilecekti."

Bu satırlarıyla işçi sınıfı hareketinin büyük önderi Mustafa Suphi daha 1910 yıllarında

Devamı 7. sayfada

Ölümünün 62. yılında Lenin'le birlikte olmak

Lenin Üstüne Viladimir İliçle Konuşuyorum

Lenin, diyorum da, Viladimir İliç,
içimde bir rahatlık
bir güven: kendime, insanlara, toprağa,
bir uçsuz bucaksız sevinç....

Lenin, diyorum da, Viladimir İliç,
bir bayrak, bir mavilikte,
kızıl bir gül gibi açıyor,
elmalar saçılıyor,
çocuklar:
ak, kara, sarı,
güle oynaya topluyor elmaları....

Lenin diyorum da, Viladimir İliç,
Lenin, diyorum
ve 40 yıldır onun peşince parti biletimle gidiyorum.
Yüreğim ağızda çıkarım karşısına her seferinde,
ama önünde yere kapanmak gelmez içimden.
Uludur, alabildiğine ulu,
ama ezilmem uluğuluyla,
elimden tutar,
çeker beni yukarıya kendine doğru.

Biliyorum, Viladimir İliç,
övlmeği sevmez o,
üstüne şiirler yazılı, türküler yakılmasını,
hele putlaşmayı hiç mi, hiç.

Ama onun Sovyetler Birliği, onun Çini, Lehistanı,
onun sesine koşan büyük insanlığın önünde,
yahut onun doğum gününde,
aynı nimet,
aynı hayranlık,
aynı sevinç
dolup taşardı sizin de yüreğinizden
siz kendiniz Lenin olmasaydınız Viladimir İliç.

1960 Şubat Moskova

Dolores Ibarruri 90 yaşında

Dolores, İspanyolcada **acılar** demektir. Ama Dolores, La Pasionaria adıyla bütünleştiginde, yalnızca faşizme karşı mücadeledede çekilen acıları değil, öncelikle faşizme boyun eğmememin onurunu, halkların barış ve özgürlük mücadelesinin kararlılığını anlatır tüm dünyada.

1895 yılının aralık ayında doğan Dolores Ibarruri bugün 90 yaşında. Faşizme karşı verilen kitlesel halk savaşının öncüsü İspanyol komünistlerinin, onun ağzından duyulan yiğit sesi, bugün faşizmi yıkmış olan ya da yıkmak için mücadeleye sürdüren halklarda yankılanıyor: **No Pasaran! Geçemeyecekler!**

Bugün Dolores Ibarruri, "kanlı acımasız ve umut tüketen üç büyük savaş yaşadıkdan" sonra, en derin arzusunun ne olduğu sorulduğunda, "tek yanıtım, tereddütsüz, barış olacaktır. Askeri blokların, nükleer silahların yokedildiği, barış içinde yaşayan bir dünyayı görmek olacaktır" diyor.

Küba Devrimi: Yaşasın sosyalizm!

Bundan 26 yıl önce zaferin hemen ertesi günü Santiago de Cuba'da şöyle diyordu Fidel Castro: "Bu kez Küba'nın şansına devrim zafere ulaşacaktır... Amerikalıların gelip kendilerini efendi ilan ettikleri o yıl yinelenmeyecektir."

Bu iyimserlik Özgürlük Adası'nın dostlarında hayranlık uyandırıyor. Ne ki aynı derecede de endişe duyuyorlardı Küba'nın geleceğinden: "Acaba bu küçük ülke 'kuzey komşusu'nun giderek artan düşmanlığı karşısında dayanabilecek miydi?" Geçen 26 yıl Fidel'in bu iyimserliğinden ne kadar haklı olduğunu gösterdi. O bu sözleri sarfederken 1 Ocak 1959'da devrimi zafere ulaştıran Kübalı emekçilerin şevkine, devrime bağlılığına, kararlılığına güveniyordu. 1959 yılının ilk günü, yeni yıla birlikte yeni bir yaşam başladı Küba'da. İspanyol efendinin yerini Amerikan üniformalı efendinin almasından tam altmış yıl sonra, 1 Ocak 1959'da, yokluklar içinde yürüttüğü zorlu ve özverili bir savaşın sonucu Latin Amerika'da emperyalizmin zincirini kıran Küba halkı yeni bir yaşamı kurmaya başladı.

Küba halkı 1 Ocak 1889'da İspanyol sömürgeciliğine son vermişti. Fakat aynı gün ada halkına Amerikan süngüsüyle yeni bir emperyalist boyunduruk dayatıldı. Beyaz Saray ve büyük toprak sahibi oligarşinin öteden beri bel bağladığı Küba askeri kliğinin general Batista yönetiminde bir hükümet darbesiyle başa gelmesiyle de, Küba halkının uzun savaşlarıyla kazanılmış tüm özgürlükleri ortadan kaldırıldı. Batista rejimi iktidarda kalabilme için Küba tarihinde eşi görülmedik acımasız bir teröre başvurdu. Emekçiler için tek çıkar yol vardı; İspanya sömürgecilerine karşı savaşım döneminde olduğu gibi ulusal kurtuluş ordusunu yaratmak ve devrimci zora başvurmak!

Bu yolda ilk adım 26 Temmuz 1953 sabahı atıldı. Başında Fidel Castro Ruz'un bulunduğu bir grup yurtsever Santiago de Cuba'daki Moncada kışlasına saldırarak ülkede halkın nefret ettiği diktatörlüğü alaşağı etmek için olanaklı bütün savaşım biçim ve yöntemlere başvurmaya hazır devrimcilerin bulunduğunu gösterdi. Bu ilk silahlı ayaklanmadaki başarısızlığa karşın ayaklanmacılar boyun eğmediler. 1 Ocak 1959 günü halk devrimi zafere ulaştı.

Kuşkusuz zafer Fidel Castro'nun belirttiği gibi "yalnızca '26 Temmuz' hareketinin çabalarıyla kazanılmadı. İşçi sınıfımızın en iyi temsilcilerini birleştiren Marksist-Leninist Parti pek çok evladının yaşamıyla zafere katkıda bulundu. Devrimci yönetimin savaşçıları pek çok kahramanlıkta bulundu ve ayaklanmada rol aldı. Şanlı komünist partimizin üzerinde yükseldiği kaynaklar da işte bunlardır."

1959 Şubat'ında Castro'nun Başbakanlık görevine getirilmesi ile köklü dönüşümlerin ilk aşaması olarak geniş halk yığınlarının devrimci demokratik diktatörlüğü kesin biçimini aldı. Ardından politik iktidarın proletarya diktatörlüğünden başka birşey olmayacağı ikinci aşamaya doğru hızla geçiş başladı.

Küba'daki devrimci sürecin radikalleşmesi karşısında emperyalizm de boş durmadı. Halk hükümetine şantaj yapmaya, onun önerdiği reformları sabote etmeye çalıştı. Sonunda korkunç bir ekonomik abluka dayatıldı. Küba'dan şeker alımını ve Küba'ya petrol satımını durdurarak adanın ekonomisinde bir bunalım yaratabileceğini umdu. Ama umdukları gibi olmadı, SSCB ve öteki sosyalist ülkeler Küba'nın yardımına koştular.

61 yılına gelindiğinde emperyalistler sosyalizme doğru ilerleyen Küba'ya karşı kiralık katilleriyle doğrudan bir saldırıya geçtiler. 16 Nisan 1961'de Küba çıkartmasından önceki bombardımanda ölenlerin cenaze töreninde konuşan Castro Küba'nın tarihsel seçimini açıkça ilan ediyordu. Emekçi halkı silaha sarılmaya ve kazanımlarını "yaşasın sosyalizm" şiarı altında son nefesine kadar savunmaya çağırıyordu. SSCB Küba'nın tarihindeki bu zor anda da yardima koştı. Emperyalizmin kiralık katilleri yenilgiye uğratıldı.

Devrimin zafere ulaşmasından bu yana Küba'da 26 yıldır, çirkin, çarpık kapitalizmin yıkıntıları üzerinde, enerji kaynaklarından yoksun, sosyalist topluluğundan uzak, saldırgan ABD'nin burnunun dibinde sosyalizm kuruluyor. 1958 yılındaki Küba'yla 1985 yılının Küba'sı arasında uçurumlar var. Batistanın neon ışıklı Küba'sından, onun kumarhanelerin, mafyanın, fahişeliğin merkezi yaptığı Küba'dan eser yok.

Latin Amerika'nın büyük kentlerinin kenar semtlerinde rastlanan yoksul viraneler, geri dönmek üzere tarihe karıştırdı. Yine oralardaki alay alay fahişelerin izi bile kalmamış. Sokaklarda aç çocuklar yok. Besinsizlik ve sağlık hizmetlerinin yetersizliği yüzünden ölüm sözkonusu bile değil. Bugün Küba'da çocuk ölümlerindeki oran tüm Latin Amerika ülkelerine göre çok çok düşük. Küba devrimden bu yana sağlık hizmetlerinde büyük başarılar sağladı. Devrimin gerçekleştirildiği yıl Küba'da yalnızca 6 bin doktor vardı, bunların yarısı devrimden sonra kaçtı. Buna karşın bugün Küba'da 17 bin doktor var ve onlar yalnız Küba'nın dört bir köşesinde değil, yurt dışında da çalışıyorlar. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın birçok ülkesinde sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesine yardımcı oluyorlar.

Küba'da devrim sonrası özellikle okuma yazma bilmeyen tek bir kişinin bile kalmaması için yürütülen mücadele büyük önem taşıyor. Bugün Küba nüfusunun üçte biri eğitim görüyor. Yüksek öğrenim görmekte olan öğrencilerin sayısı ise devrimden bu yana yedi kat arttı. İngiltere, FAC, Japonya gibi gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında da Küba'da yüksek öğrenim görebilme oranı çok çok yüksektir.

Devrimden önce şeker kamışı kesmek için orak ve kürek yapacak bir fabrikanın bulunmadığı Küba'da bugün kamış toplama makineleri üretiliyor. Ürün toplama işlerinin yüzde 50'si makineleşmiştir. Endüstrileşmedeki başarılarla gelince bu konuda iki veriye değinelim: Elektrik santrallerinin kapasitesi halk iktidarı yıllarında beş kat, ticaret filosunun yük taşıma kapasitesi ise 18 kat artmıştır.

Halkın şevkinin ve devrime bağlılığının azalmak şöyle dursun, her geçen yıl daha da arttığı Küba'da bugün 26 yıldır gerçekleştirilen politik, ekonomik ve sosyal dönüşümlerin geri döndürülemez niteliğinden artık kimse kuşku duymuyor. Bu özgürlük adası Amerikan emperyalizminin saldırgan eylemlerine dayanabilmesini, yaşamın tüm alanlarında kayda değer başarılar elde edebilmesini bilmiştir.

Onlar devrimin ilk gününden bugüne "ya vatan ya ölüm" şiarını ellerinden bırakmadılar.

**Sol Birlik tüm
demokrasi güçlerini
güçbirliğine çağırdı**

**İşçi ve emekçi
kitlelerin önüne,
onların en temel
istemlerini
kararlılıkla savunan
birleşik ve etkin bir
politik güç olarak
çıkmak zorunludur**

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'ni oluşturan partiler arasında 1985 yılının Kasım ayında üst seviyede delegasyonların katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda geçmiş dönemin çalışmaları gözden geçirildi, dünyadaki ve Türkiye'deki güncel siyasi gelişmeler değerlendirildi. Cenevre Zirvesi öncesinde Sovyetler Birliği ve tüm dünya Barış güçlerinin somut barış istemlerinin önemi vurgulandı, Güney Afrika ve Nikaragua halklarıyla dayanışma dile getirildi, Türk faşist diktatörlüğüne karşı verilmekte olan mücadelenin gelişme perspektifleri gözününde tutularak önümüzdeki dönemde yürütülecek çalışmalara ilişkin kararlar alındı. Toplantının sonunda yayınlanan bir bildiri ile diktatörlüğe karşı yürütülmekte olan demokrasi mücadelesinde, sol siyasi hareketlere, tüm demokrasi güçlerine, acil istemler etrafında işbirliği çağrısı yapıldı.

Gazetemizin bu özel sayısında, sözkonusu bildirinin tam metnini yayınlıyoruz.

Bugün insanlık ağır bir tehdit altındadır. Reagan yönetiminin tirmandırdığı uluslararası gerginliğe, yarattığı soğuk savaş atmosferine ve nükleer savaş tehlikesine karşı Sovyetler Birliği'nin izlediği yapıcı politika, getirdiği somut öneriler ve gösterdiği içtenlikli gayretler, uluslararası ilişkilerin normale döndürülmesi sürecinde büyük değer taşıyor. 18-19 Kasım 1985 günlerinde Cenevre'de yapılacak SSCB-ABD zirve toplantısı bu süreçte önemli bir kilometre taşı olabilir. Sovyetler Birliği yönetimi bu toplantının en yararlı bir şekilde değerlendirilmesi, toplantıda yumuşama doğrultusunda somut ve kalıcı adımların atılması için azami çabayı sarf ediyor. Stratejik atom silahlarının karşılıklı olarak yarı yarıya azaltılması önerisi, Sovyetler Birliği'nin barışçı politikasının somut ve içtenlikli bir öze sahip olduğunu bir kere daha gösterdi ve bütün dünya halkları tarafından hararetle onaylandı.

Sovyetler Birliği'nin ve diğer barış güçlerinin politikasında uzayın silahlandırılmasının engellenmesi birincil önem taşıyor. Her akli başında kişi ABD silah tekellerinin dayattığı ve Washington'un yürürlüğe koyduğu "Yıldız Savaşları" programını, dünyayı topyekün yokolmaya götürecek nükleer silahlanma yarışında akıl almaz bir çılgınlık olarak değerlendiriyor. ABD'nin NATO'lu müttefikleri,

nükleer silahlanma tirmanmasına en büyük desteği gösteren Thatcher, Kohl vb. gericiiler bile "Yıldız Savaşları" programına katılma konusunda ikircikli davranmak zorunda kalıyorlar.

ABD emperyalizminin saldırgan tutumuna, Pentagon'un olanca savaş çılgınlığına rağmen bütün dünyada ağır basan barışçı eğilimdir, halkların barışa olan ihtiyacıdır. Nükleer bir savaşın galibi olamayacağı, böyle bir savaşın insanlığın sonu demek olduğunu herkes bilmektedir. Bu nedenle günümüzde kalıcı bir dünya barışının sağlanması yaşamsal önem taşıyor.

Türkiye'nin de içinde yer aldığı Ortadoğu, dünya barışı açısından son derece kritik olma konumunu sürdürüyor. ABD emperyalizmi, hem bölgedeki petrol kaynaklarını kontrol altında tutmak için, ama asıl büyük potansiyel taşıyan ulusal kurtuluş mücadelelerini, ilerici hareketleri bastırmak, Filistin halkının direnişini kırmak amacıyla devamlı savaş kundakçılığı yapıyor. ABD'nin kışkırtmalarıyla başlayan ve süregelen İran-İrak savaşı, bölgede barışın önündeki başta gelen engellerden birisi olarak duruyor. Bu savaş, Kürdistan'ın bu devletlerdeki parçalarında verilen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri açısından son derece olumsuz, yıpratıcı bir rol oynuyor.

ABD emperyalizmi, İsrail'in ve gerici Arap yönetimlerinin yanısı-

ra, bölgedeki politikasında Türkiye'ye önemli rol veriyor. İşbaşındaki Amerikancı Evren-Özal diktatörlüğü, Washington'un bölgedeki saldırgan politikasının yürütülmesinde büyük kolaylık sağlıyor. Nixon, İran'ın Şahlık dönemindeki yerini Türkiye'nin yükümlenmesini önerirken Beyaz Saray'ın Türkiye'ye biçtiği rolü dile getiriyor.

ABD'nin dış politikasında Türkiye'ye verilen yer Reagan yönetiminin Ortadoğu'daki saldırgan emelleriyle sınırlandırılmaz. ABD, Türkiye'yi soğuk savaş politikasının tirmandırılmasında ve Sovyetler Birliği'ne saldırı planının geliştirilmesinde önemli bir köprübaşı olarak kullanıyor. Türkiye'nin ABD'ye bağımlılığının somut belgesi olan Savunma İşbirliği Anlaşması'nın yenilenmesi öncesinde, Türkiye'deki F-16 uçaklarının nükleer başlıklı füzelerle donatılmasının gündeme getirilmesinin nedeni budur. Beyaz Saray bütün taleplerini kolayca dayatabilmektedir. Çünkü Ankara'daki diktatörlük koyu Amerikancıdır.

Son politik gelişmeler rejimin bunalımının derinleştiğini ve diktatörlüğün yalıtılma sürecinin daha da hızlandığını gösteriyor. ABD emperyalizminin ve IMF'nin dayattığı ekonomik politikanın iflası, bütün yıkıcı sonuçlarıyla birlikte açıkça ortaya çıktı. İşsizlik, hayat pahalılığı, işçi ve emekçi halk yığınlarının yaşamını dayanılmaz bir yoksullaşma içine sokuyor. Orta katmanlar arasındaki iflaslar sürekli yükselen bir çizgi izliyor. Ürününün ve emeğinin karşılığını alamayan köylüler ağır bir yıkıma sürükleniyor. Bir avuç tekelci parababasının çıkarına sürdürülen bu ekonomik politikaya bir kısım sermaye çevreleri dahi tepki gösteriyorlar.

Kürdistan'daki durum her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Faşist diktatörlük "teröristlerle mücadele" bahanesi altında onlarca masum insanı katlediyor, Kürdistan'da bir uçtan bir uca, hiçbir kural tanımayan vahşi bir terör estiri-

yor. Bu nedenle de halk hem korku, hem de öfke ve nefret içinde. Silahlı eylemlerle hiçbir alakası olmayan köylüler, yığınlar halinde ya göç etmek, ya da dağlara sığınmak zorunda kalıyorlar. Sıkıyönetimin İstanbul'dan kaldırılması olasılığının ortaya çıkmasından sonra sıkıyönetimin devam ettirildiği illerin tümüyle Kürdistan'da yeralıyor olmaları, rejimin ırkçı ve şoven yüzünü bir kere daha açığa çıkardı.

Gerek Kürt halkı üzerindeki terörün yoğun bir şekilde sürdürülmesi, gerekse sol güçlerin, demokratik haklar için mücadele veren yığınların sindirilmesi, yurtdışındaki muhalefetin bastırılması amacıyla oluşturulan "Terörle Mücadele Örgütü", Evren-Özal kliğinin halklarımızın en masum taleplerini zorbalıkla ve kanla bastırmakta kararlı olduğunu çarpıcı bir şekilde açığa çıkarıyor.

Toplumu bunaltan afetlerden başlıcası olan işsizlik yığınların belini büküyor. İşçilerin ekonomik mücadelesindeki canlanma, sendikalarda rejime karşı tepkilerin artması ve sendikal haklar için taleplerin yükselmesiyle birlikte ileri nitelikteki işçilerin topluca işten çıkarılmaları işsizlik afetini daha dayanılmaz hale getiriyor. Burjuvazi işçi sınıfının en ufak kıpırdanmalarından dahi nasıl korktuğunu, ona karşı nasıl acımasız olduğunu ortaya koyuyor.

Cunta'nın demokrasiye dönüş manevrası bütünüyle iflas etmiştir. Evren'in emriyle kurulan partiler kısa sürede dağılma sürecine girdiler, sözde parlamentonun ipliği iyice pazara çıktı.

Bu hızlı politik gelişmeler işçi ve emekçi yığınlarda rejime karşı artan hoşnutsuzluğun burjuva muhalefetin diktatörlüğe karşı artan tepkilerinin ve tüm demokrasi güçlerinin verdiği mücadelenin sonucudur. Yığınlarda diktatörlüğün zorbalığına karşı direnme ve yığın eylemlerinde canlanma belirtileri daha açık ortaya çıkıyor. Demokrasi güçleri, bu tehlikeli gidişi dur-

durmak, demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için daha kararlı bir biçimde seslerini yükseltiyorlar. Aydınlarımız demokratik hak ve özgürlükleri savunuyorlar, Aydınlar Davası mahkemesini faşizmin yargılandığı bir kürsüye dönüştürüyorlar. Bugün daha geniş güçler Anayasanın değiştirilmesini, demokratik hak ve özgürlüklerin yeniden kazanılmasını, politik tutukluları kapsayacak bir affın çıkarılmasını, idam ve işkencelere son verilmesini, İMF'nin dayattığı ekonomik politikanın terkedilmesini ve ABD emperyalizmine kölece bağlılığa son verilmesini savunuyorlar. Bunları gerçekleştirmenin, bugünkü diktatörlüğe son vermeye ve demokratik bir rejimin kurulmasına bağlı olduğu, bunun zorunluluğu daha açık görülüyor.

Politik mahkum ve tutukluların salıverilmesini kapsayan genel af, halklarımızın en yakıcı taleplerinden biri olarak gündemdeki yerini koruyor. Özal, Evren'in verdiği gözdağlarını bahane ederek genel aftan yan çizmenin yollarını arıyor. Ancak bu konu yığınların talebi olarak topluma malolmuştur ve onların kararlı tutumu genel affın gerçekleşmesinin başlıca güvencesi olacaktır.

Son politik gelişmeler sol güçlerin omuzundaki tarihsel sorumluluğu daha da artırıyor. Yaşanılan süreci vakit yitirmeksizin etkilemek, demokratik hak ve özgürlükler için mücadelede yığınları aktif bir şekilde yönlendirmek, işçi ve emekçi kitlelerin önüne, onların en temel istemlerini kararlılıkla savunan birleşik bir etkin politik güç olarak çıkmak zorunludur. Bu olanaklıdır, çünkü sol güçler ilk günden itibaren işçi ve emekçi halkın demokratik kazanımlarını, onun en temel yaşamsal istemlerini tüm baskı ve zorluğa karşı kararlılıkla savundu. Şimdi çok daha geniş güçler onların ileri sürdüğü istemlere sahip çıkıyor, bugünkü rejimin değişmesi gerektiğini söylüyor. Faşizme karşı bu güçleri birleştirmek, yığınların kendi istemleri te-

melinde aktif politik mücadeleye çekilmelerini sağlamak ve yığın hareketlerinin önünü açmak olanaklıdır.

Bunun için sol güçlerin birliği yaşamsal önem taşıyor. Sol Birlik Türk ve Kürt halklarının, tüm demokrasi güçlerinin en ivedi istemlerini hayata geçirmek ve faşist diktatörlük rejimine son vermek amacıyla;

– İdamların ve işkencenin durdurulması, yeni tutuklamalara son verilmesi,

– Siyasi tutukluları kapsayan genel affın bir an önce çıkarılması,

– Kürt halkı üzerindeki baskıların kaldırılması, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının tanınması,

– "Terörle Mücadele Örgütü" vb. kuruluşların dağıtılması,

– Korkunç boyutlara varan işten çıkarmaların durdurulması, işsizliği ve pahalılığı önleyecek tedbirlerin alınması, dış borç ödemelerinin durdurulması,

– Tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların eksiksiz elde edilmesi,

– Barıştan, yumuşamadan, silahsızlanmadan yana bir dış politika izlenmesi, Savunma İşbirliği Anlaşması, Mutabakat Belgesi ve aynı nitelikteki diğer ikili anlaşmaların iptal edilmesi,

için başta sol güçler, işçi sınıfı ve emekçi halklarımız olmak üzere tüm demokrasi güçlerini ortak mücadeleye çağırıyor.

Sol Birlik bu güçlerle tek tek veya kalıcı eylem birliklerine hazırdır. Sol Birlik yukarıdaki taleplerin hayata geçirilmesi, demokratik hak ve özgürlükler uğruna yürütülen mücadelenin güçlendirilmesi için üstüne düşen sorumluluğu yerine getirecek, bu amaçla diğer sol ve demokratik güçlerle kalıcı bir eylem birliğinin oluşturulması doğrultusunda olanca çabayı harcayacaktır.

SOL BİRLİK
(PPKK, TİP, TKEP,
TKP, TKSP, TSİP)

● İdamlar ve işkenceler durdurulmalı, yeni tutuklamalara son verilmeli

● Siyasi tutukluları kapsayan genel bir af bir an önce çıkarılmalı

● Kürt halkı üzerindeki baskılar kaldırılmalı, Kürt halkının ulusal demokratik hakları tanınmalı

● Korkunç boyutlara varan işten çıkarmalar durdurulmalı, işsizliği ve pahalılığı önleyecek tedbirler alınmalı, dış borç ödemeleri durdurulmalı

● Tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar eksiksiz elde edilmeli

● Barıştan, yumuşamadan, silahsızlanmadan yana bir dış politika izlenmeli, Savunma İşbirliği Anlaşması, Mutabakat Belgesi ve aynı nitelikteki diğer ikili anlaşmalar iptal edilmeli

● 'Terörle Mücadele Örgütü' vb. kuruluşlar dağıtılmalı

